

ரீனேசன்

RAYA
87 RUE DE COLOMBES
92600 ASNIERES SUR
- SEINE ; FRANCE

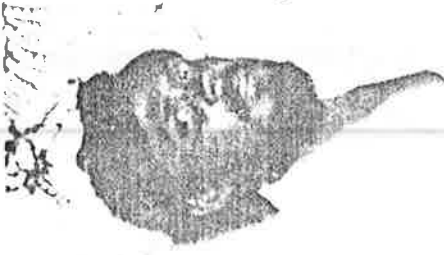
சாவதிலும் அல்ல
சாகடிக்கப்படுவதிலும் அல்ல
வாழ்வதில்தான் இருக்கிறது அர்த்தம்.

—விமலேஸ்வரன்—

எனது சொந்தமக்களை விட்டு
எனக்கு வாழ்க்கையென்று
வேறு ஒன்றில்லை

—ராஜினி—

நாங்கள்
அறுவடை செய்யப்படாமல்
தப்பித்து வாழ்வதென்பது
கேள்விக் குறியாகவேயுள்ளது.

—தில்லை—

“சுமைகள்” இதழ், ஆனி, ஆடி 1993

ஜீவை நினைவுகூர்ல்

இந்த ஜீவை மாதத்துக்கும், எமக்கும் அப்படி என்னதான் வில்லங்கமோ தெரியவில்லை...?! எமது தேசத்துக்கும், மக்களுக்கும், இந்த ஜீவை மாதத்துக்கும் ஒத்து வரவே மாட்டாமல் இருக்கின்றது. விலக்கப் பட்ட மரத்தின் கனி போல், எம்மைப் பொறுத்த வரை மாதங்களில் விலக்கப் பட்ட மாதம் ஜீவை என்றாகி விட்டதா...? தொடராய் நடந்து வரும் சம்பவங்களைப் பார்க்கும் போது இப்படித்தான் எண்ணத் தோன்றுகின்றது. பத்து வருடங்களுக்கு முன்னால் வெலிக்கடைச் சிறைச் சாலையில்....

ஆமாம் பத்து வருடங்களாகி விட்டன. இலங்கையின் வரலாற்றுக் கரங்களில் கறை படிந்த அந்த நிகழ்வுகள் பத்து வருடங்களைப் பூர்த்தி செய்து விட்டன. 1983, ஜீவையில் வெலிக்கடைச் சிறைச் சாலையில் குட்டிமணி, தங்கத்துரை, ஜெகன் போன்றோர் உட்பட 53 தமிழ் அரசியல் கைதிகள் திட்டமிட்ட வகையில் கொடூரமாக, மனித நாகரீகமே மரணித்துப் போகும் வகையில் கொலை செய்யப் பட்டனர். கொலை வெறித் தனத்தின் உக்கிரத் தாண்டவம் பலநூறு அப்பாவித் தமிழர்களை அகதிகளாகவும் ஆக்கி, பலநூறு உயிர்களையும் சுவை பார்த்தது. இதே போன்று 87 ஜீவையும். பலிக்களமாய் எமது மண் குருதியால் ஊறிச் சிவந்தது.

இப்படி ஜீவை மாதத்துக்கும் எமக்கும் ஒட்டுறவற்ற தன்மைகளை நீண்டதோர் பட்டியலாய் வரிசைப் படுத்திக் கொண்டே போக முடியும். இவை எல்லாவற்றிற்கும் அப்பால், 88ஜீவை பலி வாங்கிய இன்னொரு மனிதனையும் நாம் நினைவு கூர வேண்டும். சுதந்திரம் மறுக்கப் பட்ட மண்ணில், அந்தச் சூழ் நிலைகளுக்குள்ளும் இருந்து கொண்டு நீதிக்காகப் போராடி 88ஜீவையில் பலியெடுக்கப் பட்ட மனிதன் விமலேஸ்வரன்தான் அந்த நினைவு கூரலுக்குரிய இன்னொருமனிதன்.

வெளிப்பாடு

எங்கே போகிறது இன்றைய எமது அரசியல்ப் பாதை...? இந்தக் கேள்விக்குரிய விடையை தேடவேண்டிய நிலையில் நாமனைவருமுள்ளோம். 1983ற்குப் பின் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில் நேர்ந்த திடீர்த் திருப்பமானது ஓர் பூரணத்துவமற்ற, ஊதல் வளர்ச்சியாகவே பரிணமித்து வந்தது. ஒரு காலத்தில் மேற்கத்தைய நாடுகளுக்கு தொழில் வாய்ப்புத் தேடிப் படையெடுத்த எமது இளைஞர்களை ஏற்றி அனுப்பும் பணிகளைச் செய்வதற்கு பட்டி தொட்டியெல்லாம் தோன்றிய முகவர் நிலையங்களைப் போல் 82,83 காலப் பகுதிகளில் விடுதலை இயக்கங்கள், ஆயுதக் குழுக்கள் பல பெயர்களுடன் ஈழத்தை, அல்லது தமிழீழத்தை துணைப் பெயராகக் கொண்டு தோற்றம் பெற்றன. ஆரம்ப கால தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தின் வளர்ச்சியுடன் ஒப்பிடும் போது சிறுகால நகர்வுக்குள் 83ற்குப்பின் எண்ணிப் பார்க்க முடியாத வீக்க நிலையை இயக்கங்கள் எய்தின.

தவிர்க்க முடியாதபடி இந்தியாவைப் பின் தளமாகவும், தலைமைகளின் வாழ் புலமாகவும் பயிற்சிப் பாசறைகளின் அமைவிடமாகவும் கொள்ள வேண்டிய நிர்ப்பந்தமானது எமது தேச விடுதலைப் போராட்டத்தைப் பொறுத்த வரை துர்ப்பாக்கியமான ஒன்றுதான். அனைத்து இயக்கங்களுமே தமது ஆளுமைகளை இந்தியாவின் நிர்ப்பந்தத்தின் பெயரால் பல சமயங்களில் விட்டுக் கொடுத்துள்ளன. அல்லது, இழந்துள்ளன. திம்பு பேச்சு வர்த்தைகள் இதற்கொரு நல்ல உதாரணமென்றே சொல்லலாம். இது தவிர சீன கம்யூனிசத்தையும் தமது கொள்கைகளில் ஒன்றானதென்று கூறி

வந்த இயக்கங்கள் சில சீனாவை இந்தியாவுக்குப் பிடிக்காது என்ற ஒரே காரணத்துக்காக சீன சார்பை துடைத்தெயிற்றிந்த நாடகங்களும் உண்டு. "நாங்கள் சீன சார்பற்றவர்கள்" என்று ஒங்கிய குரலில் கீதமிசைப்பதற்கு இன்னொரு முக்கிய காரணமென்னவெனில்: சீன சார்புடையவர்களுக்கு எந்த உதவியுமே இந்திய அரசோ, அல்லது தமிழ் நாடு அரசோ வழங்க முன் வராது என்றும், சீன சார்புடையோர் இந்தியாவை விட்டு வெளியேற வேண்டுமெனவும் தமிழ் நாடு இரகசியப் பொலீசாலும், மத்திய அரசின் புலனாய்வுத் துறையினராலும் மிரட்டப் பட்டமை.

82 காவப் பகுதிகளில் ஈழத்தில் வைத்து சில இயக்கங்களால் அரசியல் வகுப்புகள் நடத்தப் பட்ட போது மா ஓவின் நூல்களையும் வைத்து கற்பிக்கப் பட்டது. மா ஓவின் சிறு சிறு நூல்களை, தமது இயக்கங்களில் 82களில் இணைக்கப் பட்டோருக்கு வழங்கி படிக்குமாறும் உத்தரவிட்டனர். பின்பு இவர்களை இந்தியாவுக்கு ஆயுதப் பயிற்சிக்காக அனுப்பப் பட்ட போது பாசறைகளில் மா ஓவின் நூல்களைப் படிப்பதற்குத் தடை விதித்தனர். இதன் காரணமாகவும் பல உள்ளியக்க முரண்பாடுகள் வளர ஆரம்பித்தன.

இப்படி எமது இயக்கங்கள் தமது வசதி கருதி தத்துவங்களை தமதாக்கவும், தூக்கி எறியவும் இந்திய சூழ் நிலைகள் கற்றுக் கொடுத்தன. எமது தேசிய விடுதலைப் போராட்டத்தில் தமது முக்கிய நலனுகளையும், லாபங்களையும் தேடும் இந்தியாவின் கைகளில் எமது போராட்டம் இயக்கங்களினால் ஒப்படைக்கப் பட்டதென்பதை யாரும் நிராகரிக்க முடியாது.

இந்தியாவுக்கு யார் தத்துப் புதல்வர்கள் என்ற மனோபாவமும், போட்டியுமே இந்தியாவைத் தங்கு புலமாகக் கொண்ட இயக்கத் தலைமைகளிடம் தோன்றியது. ரெலோ, ஈரோஸ், ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ், எல்.பி.பி.ஈ ஆகிய இயக்கங்களின் கூட்டமைப்பான (E.N.L.F) ஈழத் தேசிய விடுதலை முன்னணிக்குள் இந்தப் போட்டி மனப் பான்மை உள்ளார வளர்ந்த போதும் யாரும் வெளிப்படையாகக் காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

ஓரே மேசையைச் சுற்றியிருந்து, ஒன்றாகக் குளிர் பானம் அருந்தி, பிஸ்கட் சாப்பிட்டு ஐக்கிய முன்னணியின் நலனுகளைப் பற்றி விவாதித்த போதும் தலைவர்கள் ஒவ்வொருவர்களுக்கும் வேட்டையுணர்வு வளர்த்தான் செய்தது.

இவற்றின் உச்சக் கட்டமே ஏனைய இயக்கங்களின் பலவீனங்களை அறிந்து வேட்டையாடி அழிக்கும் செயற்பாடாய் பலிகளினால் வெளிப்படுத்தப் பட்டது.

இன்று, பலிகளால் தடை செய்யப் பட்ட இயக்கங்களிலிருந்தும், உள்ளியக்க முரண்பாடு காரணமாக இயக்கங்களிலிருந்தும் விலகியோ, அல்லது தப்பித்தோ பல திசைகளிலும் கடந்த காலப் போராளிகள் பலர் உதிரிகளாய்ச் சிதறியுள்ளனர்.

விடுதலை இயக்கங்களிலிருந்து விலகி தலை மறைவாகவும், வேற்று தேசங்களிலும் உதிரிகளாக சிதறுண்டு போயுள்ள சக்திகள் சிதறியே போவதுதானா...? ஒரு பொது வேலைத் திட்டத்தின் கீழ் இந்த உதிரி சக்திகளை இணைக்க முடியாதா...? இப்படியே ஒவ்வொருவரும் சிறு சிறு வித்தியாசங்களை மட்டும் கொண்ட ஓரே கருத்துக்களை வைத்துக் கொண்டு இன்னமும் முரண்பாடு, விரக்தி என்றுதான் கூறிக் கொண்டிருக்கப் போகிறோமா...? என்ற கேள்விகள் இன்று தேச வரலாற்றின் பெயரால் எமக்கு முன் எழுந்துள்ளது.

புலம் பெயர்ந்த தேசங்களிலிருந்து வெளி வரும் சிறு பத்திரிகைகள், சஞ்சிகைகள் இவற்றிற்கு ஏதாவது வழி முறைகளைத் தேடியுள்ளனவா என்றால்... இல்லை என்ற பதில்தான் மிஞ்சி நிற்கிறது. ஆங்காங்கே சில தனி நபர்களாய் முயற்சிகள் எடுத்த போதும் சரியான பலனைத் தந்ததாகத் தெரியவில்லை.

இங்கிருந்து வரும் சஞ்சிகை பத்திரிகைகளில் வரும் விமர்சனங்கள்(?) சிலவற்றைப் பார்க்கும் போது உதிரிகள் ஒன்றிணைந்து, ஒரு பொது வேலைத் திட்டத்தின் கீழ் இணையும் சூழ் நிலைகளையும் ஆரோய்க்கியமற்றதாகும் தன்மையாய்த்தான் தோன்றுகிறது.

விமர்சனங்கள், சுய விமர்சனங்கள் முக்கியமானதும், அவசியம் தேவையானதும் என்பதில் எந்த மறுப்புமே கிடையாது. கடந்த கால எமது போராட்டம் விமர்சனம், சுய விமர்சனம் தொடர்பாக விட்ட தவறுகளே இன்றைய எமது போராட்டச் சீரழிவு என்பதில் யாருக்குமே சந்தேகமோ, கேள்விக் குறிகளோ இல்லை. அதே வேளை இன்று விமர்சனம் என்ற பெயரால் ஒருவர் மீது ஒருவருக்குள்ள காழ்ப்புணர்ச்சிகளையும், அபத்தமான போக்குகளையும், சாடல்களையுமேதான் அவதானிக்க முடிகிறது.

விமர்சனம் என்பதன் ஆரோக்கியமற்ற தன்மைதான் இங்கு நிலவுகிறதே தவிர ஓர் ஆளுமையுள்ள, அல்லது பரணத்துவமான விமர்சனங்களைக் காண்பது கடினமாகவே இருக்கின்றது. இது உதிரிகளின் இணைவை முழுமைபெற வழி வகுக்காத ஒன்றாய்த்தான் தோன்றுகிறது. அத்தோடு ஓர் சீரழிந்த தன்மையைத்தான் இது உருவாக்கும்.

எமது மண்ணின் போராட்ட களத்தில் நின்று ஒதுங்கி இப்போது உதிரிகளாயுள்ள ஒவ்வொருவருமே தம்மைத் தாமே சுய விமர்சனம் செய்ய வேண்டிய நிலையில்த்தான் உள்ளனர். இதில் மறுப்பில்லை. அதே சமயம் விமர்சனங்கள் என்ற பெயரால் முன் வைக்கப் படும் நாகரீகமற்ற சாடல்கள் முன்னவைக்குரிய வழி கோலல்களைத் தடுத்து நிற்கிறது.

கடந்த காலங்கள் தொடர்பான, ஆரோய்க்கியமான விமர்சனங்கள், சுய விமர்சனங்கள் மூலம் உதிரிகள் ஒன்றிணைவதற்கான வழிகளை இனிமேலாவது சஞ்சிகை, பத்திரிகைகளோ, அல்லது ஒன்றிணைவுக்காக உழைக்கும் சக்திகளோ கடைப் பிடிப்பது சாலச் சிறந்ததாகும்.

சுமைகள் வெளியீட்டுக்குழு.

இரும்புப்பசிக்கு இன்னொரு மனிதன்

பட்டியல் நீண்டு கொண்டே போகின்றது. மண்ணை நேசித்த மனிதர்களின் மரணப் பட்டியல் நீண்டுகொண்டே போகின்றது. எமது தாய் நிலத்தையும், எமது மக்களையும் பிடித்த சாபக் கேடுபோல் உளமார சமூகத்துக்கு உழைக்கும் மனிதர்களின் வரலாறுகள் எந்தச் சவனமும், எந்தவொரு சந்தடியுமில்லாமல் மண்ணுக்குள் புதைக்கப் படுகின்றன.

ராஜினி திரணகம, விமலேஸ்வரன்.... என்று நீண்டுகொண்டு போகும், மண்ணின், மக்களின் சுபீட்சத்தை உளமார விரும்பிய மனிதர்களின் மரணப் பட்டியலில் இப்போது புதிதாய் தில்லைநாதனும் அடங்கியுள்ளார்.

செல்வி, சேந்தன், டொமினிக், மனோ, தர்மலிங்கம், கேசவன், மணியன்னை என்று பலர் புலிகளின் வதை முகாமில் இரண்டு வருடங்களுக்கும் மேலாக அடைத்து வைக்கப் பட்டுள்ளனர். இவர்களோடு கைது செய்யப்பட்ட தில்லையை, கடந்த வைகாசி மாதம் 7ம் திகதி தில்லையின் வீட்டிற்குச் சென்ற புலிகள் அவரது உடைகளைக் கொடுத்து, தாய் தில்லைக்கு மரண தண்டனை வழங்கி விட்டதாகக் கூறியிருக்கிறார்கள்.

இந்தத் "துப்பாக்கி தர்பாரில்" மனித மரணங்கள் சாதாரணமாகி விட்டன. அதிலும், மண்ணையும், மக்களையும், அவர்களின் சுபீட்சமான வாழ்க்கையையும் உளமார விரும்பும், நேசிக்கும் மனிதர்களின் கொலைகள் மிகச் சாதாரணமாகவே நடந்து முடிந்து விடுகிறது.

சமூகத்தை ஸ்நேகித்த இந்த மனிதர்களுக்கு வழங்கப் படும்

பெயர்களோ “தேசத் துரோகிகள்”. தமது துப்பாக்கி தர்பாருக்கு எதிராக, மனித நேயம் கொண்ட மனிதர்களை ஒழித்துக் கட்டுவதற்கு “தேசத் துரோகி” என்பது அளவான பட்டயமாகி விட்டது.

இந்தக் கொலைகளை நிறுத்தும் படி எந்த சக்திகள் குரல் கொடுத்தாலும், வேண்டாத விடுத்தாலும் புலிகளின் செவிகளில் ஏறியதில்லை, ஏறப் போவதும் இல்லை. இவைகளைத் தடுத்து நிறுத்தும் வல்லமை மக்களின் வலிமை மிகு குரலுக்கே உண்டு என்பதை எல்லோரும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும். மக்கள் எப்போது குரல் கொடுப்பார்கள், இந்த தொடர் மரணங்கள் எப்போது நிறுத்தப் படும்....?

தேசத் துரோகிகள் என்ற முத்திரையைக் குத்தி கொல்லப் படும் இந்த மனிதர்களை, ஆத்மாத்மாய் சமூக விடுதலையின்பால் ஸ்நேகம் கொண்ட இந்த மனிதர்களை எமது மக்களுக்கு சரிவர இனம் காட்டும் பணி இன்று எம் முன்னாலுள்ளது.

துப்பாக்கி ஆட்சிக்கு மத்தியில், துப்பாக்கிகளின் பிரசங்கங்களுக்குள் மட்டுமே வாழும் எமது மக்களுக்கு, அவர்களுக்காக உண்மையாக உழைக்கப் புறப்பட்டவர்களை நாம் எப்போதுதான் அடையாளம் காட்டப் போகிறோம்....? தேசத் துரோகிகள் என்ற பழியோடு தெருக்களில் அநாதைப் பிணங்களாய் வீசியெறியப்படும் இந்த உண்மையான மனிதர்களை எமது மக்களுக்கு நாம் எப்போது இனம் காட்டப் போகிறோம்...?

இந்த இனம்காட்டலுக்கான வரலாற்றுப் பணி தேசத்தையும், மக்களையும் நேசிக்கும் அனைத்து சக்திகளின் முன்னாலும் உள்ளது என்பதை உணர்ந்து செயற்பட்டாக வேண்டும்.

நீ செல்க
 உன்போன்றே பலரும் சென்றனர்
 எல்லோரும்போல் நீயும்....
 நானறியேன்

துயர் சூழ்ந்த தேசத்திலிருந்து
 புறப்படும் உனக்கு
 விழிகளில் தேங்கும்
 நீர்த் துளிகளை
 விடையாகத் தருகிறேன்
 நீ செல்க

செல்க

நீ
 செல்வதால் இங்கு
 பூமியின் பாரம் குறைந்துவிடாது
 வீசும் காற்றும்
 எரிக்கும் வெய்யிலும்
 எப்போதும்போல்- அதன் அதன்
 இயக்கத்தில் இருந்தேயாகும்

நீ
 திரும்ப வந்தாலும் வரலாம்
 அல்லது
 அந்நிய தேசத்தில்
 அவர்களில் ஒருவராய்
 அந்நியமாய்ப் போனாலும்போகலாம்.
 எதுவும் நடக்கலாம்.
 ஒருவேளை
 நாம் இருந்தால்
 சந்தித்தால்.....
 வருக!

தில்லை

-தில்லை-

(சுவடுகள் 89, மாசிமாத இதழில் "தில்லாணா" என்ற பெயரில்
 வெளியான தில்லைநாதனின் கவிதை இது)

சிறைக் கதவுகள்

(நாடகம்) - தமயந்தி -

பாத்திரங்கள்:-

புத்தபகவான்
கொலைஞர் இருவர்
கைதிகள் இருவர்
எடுத்துரைஞர்
தாய்

(இந்த நாடகம் முழுவதும் இசை, ஒளியமைப்பு ஆகிய இரண்டையுமே உயிராய்க் கொண்டு பாடக்கப் பட்டுள்ளது. நாடகத்தின் வீச்சை முழுமைப் படுத்தும் முக்கிய பொறுப்பு இவை இரண்டின் கைகளிலேயே தங்கியுள்ளது. எனவே இசை, ஒளியமைப்பு இரண்டையும் நாடகத்தின் ஒவ்வொரு அசைவுகளிலும் முக்கியமாகக் கவனித்தல் நல்லது. சிறைக் கூடம் போன்ற ஒளித் தெறிப்பை ஸ்லைட் மூலம் பார்வையாளர்களின் பின் பகுதியில் உயரமான இடத்திலிருந்து மேடையை நோக்கிப் பாய்ச்சுவது நன்றாய் அமையும்)

(மெல்லிய, சோகமான இசை பின்னணியிலிருந்து ஒலிக்கத் தொடங்க, திரை விரிகிறது. மேடை இருண்ட நிலையில். சோக இசை தன்னை உச்சஸ்தாயிக்குக் கொண்டு செல்கிறது. இந்த நிலையில் மேடையின் வலது ஓரத்துக்கு மட்டும் வெளிச்சம் பரவுகிறது. வெளிச்சத்தில் வெண்மை உடை அணிந்த தாயாள் சோகத்துடன் தலை குனிந்து இருக்கிறாள். இசை சற்று நேரத்துக்கு நீடித்து மெல்லியதாகும் சமயம் மேடையின் வலது கரையிலிருந்து தோன்றிய உரைஞர் தாயாளைப் பற்றி அறிமுகம் செய்துவைக்கிறார்.

உரைஞர்:- (சோக இசை பின்னணியில் மெல்லியதாய் ஒலித்துக்கொண்டேயிருக்கிறது)

இவளைத் தெரிகிறதா உங்களுக்கு...? பத்து வருடங்களின் முன்னால் படுபாதகச் சிறைக் கம்பிகளின் பின்னால் தன் புதல்வர்களின் உதிரம் ஆறாய் ஓடுவதைக் கண்டு இரத்தக் கண்ணீருக்குள் மூழ்கியவள். நிராயுதபாணிகளான தனது மைந்தர்களின் விலை மதிப்பற்ற உயிர்கள் இரும்புக் கம்பிகளின் பின்னால் அவ்வமாய் கூக்குரலிட்டுப் பலியானதைக் கண்டு சோகத்துள் வெம்பியவள்.

(உரைஞரின் உரையைத் தொடர்ந்து நிகழ்த்திக் காட்டல் தொடர்கிறது. ஏற்கனவே வலது புறத்திலுள்ள தாய்க்கு மட்டும் பரவிய வெளிச்சம் மறைந்து இருள் பரவ, பின்னணியில் குரலொன்று ஒலிக்கிறது)

குரல்:- நாங்கள் வன்முறை மேல் காதல் கொண்ட மன நோயாளிகளல்ல. உங்கள் நீதிமன்ற யாப்புகளுக்கு நாம் கட்டுப் பட்டவர்களல்ல. எங்கள் தேசத்தின் விடுதலையின்பால் நாங்கள் நேசமுடையவர்கள்.

(குரலைத் தொடர்ந்து சிறைக் கம்பிகளைப் போன்று பிம்பம் மேடையில் விழுகிறது. இரண்டு மூன்று மனிதர்கள், அல்லது அதற்கும் மேற்பட்டோர் மேடையின் மத்தியில் உலவுகின்றனர். திடீரென்று தாண்டவ இசை, அல்லது போர்ப்பறை போன்ற இசை உரத்து ஒலிக்கிறது. இசையைத் தொடர்ந்து சிலர் மேடைக்கு வெளிப்படுகின்றனர். கைகளில் கத்தி, கோடரி, பொல்லு போன்ற ஆயுதங்களை வைத்திருப்பது போன்ற பாவனைகளுடன் கொலைவெறித் தோற்றமும், இரக்கமற்ற தன்மையுடையதாகவும் மேடையைச் சுற்றிச் சுற்றி வலம் வந்து அங்கு சிறைக்குள் ஏற்கனவே இருந்தவர்களை கொடுமாத் தாக்குவது போல் பாவனை செய்கின்றனர். கைதிகள் முடிந்த வரை எதிர்த்துப் போராடி இறுதியில் தோற்று ஒவ்வொருவராய் விழுகின்றனர். கைதிகள் எல்லோரும் வீழ்ந்ததும் வெற்றிக் களிப்புடன் கொலைஞர்கள் மேடையை விட்டு மறைகின்றனர். இப்போது இசை சோகமாய்

5. 1907

ஒலிக்கிறது. சிறைக் கம்பிகள் போன்ற நிழல் மறைந்து இருளாக, வலது புறத்திலுள்ள தாய்க்கு மட்டும் ஒளி பரவுகிறது. சற்று நேரத்தின்பின் இசை தணிய உரைஞர் வானொலிச் செய்தி வாசிக்கிறார்)

உரைஞர்:-

இலங்கை ஒலிபரப்புக் கூட்டுத்தாபனம். விசேட செய்தி. நேற்றும், இன்றும் வெலிகட சிறைச் சாலையிலுள்ள கைதிகளுக்குள் ஏற்பட்ட யோதலில் 53 தமிழ் கைதிகள் கொல்லப் பட்டுள்ளனர். விசேட செய்தி கேட்டீர்கள். தொடர்ந்து தேனும் பாலும் கேட்கலாம்.

(ஆதி தாளத்திலமைந்த தென்மோடிப்பாடல் பின்னணியில் ஒலிக்கிறது)
கதியிதுவோ... மண்ணின் மைந்தர் நிலையிதுவோ...

காற்றில் பூ வாசம் கமழ்ந்த காலம் போச்சே

காற்றோடு வந்து பிணை வாடை வீசுதே

காதகர் செயல்களால் வீதி ரத்தம் ஆச்சே

கருணைப் புத்தன் பாதம் குருதியால் நனைந்ததே

கதியிதுவோ...

மண்ணின் நேசர் தரம் கம்பத்தில் தொங்குதே...

விண்ணும் இதைப் பார்த்துக் கண்ணீர் சொரியுதே

தேசத்தாய் சோகத்தில் மூழ்கிக் கிடப்பதோ

கட்டுண்ட வாழ்க்கைக்குள் கண்ணீர் சொரிவதோ

கதியிதுவோ....

(பாடல் முடிவில் சோக இசை தொடர்கிறது. மேடையின் வலது புறத்திலுள்ள தாய்க்கு மட்டும் ஒளி பரவியுள்ளது.)

உரைஞர்:-

அம்மா! ஏன் அழுகிறாய்...? சிறைக் கம்பிகளின் பின்னால் உன் புதல்வர்கள் சித்திரவதை செய்து கொல்லப் பட்டதை எண்ணியா?

போ...! புத்தனைப் போய்க் கேள்! அவன் புதல்வர்கள் செய்த அட்புழியத்துக்கு நியாயத்தைக் கேள்.

(வலப்பக்கம் வீசிய ஒளி மங்கி மறைய இடது பக்கமாக ஒளி வீசுகிறது. சாந்தமேயுருவான புத்த பகவான் இடதுபுறமிருந்து தோன்றுகிறார்)

பின்னணியில்:-

புத்தம் சரணங் கச்சாமி
சங்கம் சரணங் கச்சாமி
தர்மம் சரணங் கச்சாமி

உயிர்களை நேசியுங்கள்.
உயிர்களிடத்தில் அன்பு
வையுங்கள். உயிர்களைத்
துன்புறுத்தாதீர்கள்.

புத்தம் சரணங் கச்சாமி

சங்கம் சரணங் கச்சாமி

தர்மம் சரணங் கச்சாமி

(இப்போது வலது
பக்கத்திலுள்ள தாய்க்கும் ஒளி
பரவுகிறது.)

உரைஞர்:-

தாயே! எழுந்திரு. அதோ புத்தன்.
சென்று கேள்.

(சோக இசையினிடையில் தாய்
மெல்ல மெல்ல எழுந்து

கொள்கிறாள். புத்தரை நோக்கி
தளர்ந்தபடி நடக்கிறாள்)

(பின்னணிக் குரல்)

புத்தம் சரணங் கச்சாமி
சங்கம் சரணங் கச்சாமி தர்மம்
சரணங் கச்சாமி

உயிர்களை வாதை செய்யாதீர்.
உயிர்களிடத்தில் அன்பு
வையுங்கள்.

(மெல்ல நடந்து புத்தரின் அண்மையிற் சென்று புத்த பகவானை ஒரு
தடவை சுற்றிவந்து அவர் முன்னால் நின்று வேண்டுகலுடன்
கையை விரித்து நிற்கிறாள். யாசகம்கேட்கும் வகையிலான நிலையில்
நிற்கும் தாயைப் பார்த்து நம்பிக்கையற்றதாய் புத்தர் கையை
விரிக்கிறார். பின் மீண்டும் தாய் புத்தனை இரண்டு தடவைகள்
சுற்றி வந்து யாசிப்பது போன்ற பாவனையில் இரக்கமாய் நிற்கிறாள்.

மீண்டும் புத்தர் நம்பிக்கையற்றதாய் கையை விரித்து விடுகிறார். மீண்டும் தாய் தள்ளாடியபடி மூன்று தடவைகள் புத்தரைச் சுற்றிவந்து முன்னால் நின்று கண்ணீர் சொரிந்தபடி, கையை விரித்து யாசிக்கிறாள். மூன்றாம் முறையும் புத்தர் கையை விரித்து நம்பிக்கையினத்தைத் தெரிவித்து விட்டு கண்களை மூடி தியானத்தில் மூழ்கிறார். புத்தம் சரணம் கச்சாமி.... என்ற சுவோகத்தின் வரிகள் பின்னணியில் இசைமூலம் ஒலிக்கிறது. முடிந்ததும் சோகமாய் இருந்த தாயின் விழிகள் கோபத்தால் சிவந்து கொள்கிறது. முதல் தடவையாக அவள் பேசுகிறாள். அவளது பேச்சில் நம்பிக்கையின் ஆவேசம் தொனிக்கிறது. பின்னணி இசையும் நம்பிக்கைக் குரியதாய் ஒலிக்கிறது)

தாய்:

கௌதமனே....! மரணம் இயற்கையானது என்ற மந்திரமே உனக்குத் தெரிந்தது. எனது மைந்தர்கள் வாழ்வுடையவர்கள். அவர்கள் மரணத்துக்கு அப்பாலும் வாழ்வார்கள். என்னை வந்து மீட்பார்கள். நான் நம்பிக்கையோடு காத்திருக்கிறேன். (உரத்த சத்தமாய்) எனது புதல்வர்கள் வலிமையுடையோர். அவர்கள் மரணித்தும் வாழ்வார்கள். மரணித்தும் அவர்கள் வாழ்வார்கள்.

சிறை

வாசகர்களே!

சுமைகள் தொடர்பான உங்களது ஆக்கபூர்வமான

விமர்சனங்களை எதிர் பார்க்கின்றோம்.

உங்களது விமர்சனங்கள்தான் தொடர்ந்து சுமைகளை

செழுமைப் படுத்தவும், தரமுடையதாக வெளிக்கொணரவும்

உந்துதலாக இருக்கும். மேலும்,

பல வாசகர்கள் இன்னமும் தமது சந்தாவை செலுத்தாமலுள்ளனர்.

காலக் கிரமத்தில் அதை அனுப்பி வைத்தால் எமக்குப் பேருதவியாய் அமையும்.

இந்த இதழிலிருந்து சந்தா செலுத்திய வாசகர்களுக்கு மட்டுமே

சுமைகளை தொடர்ந்து அனுப்பி வைப்பதாகத் தீர்மானித்துள்ளோம்.

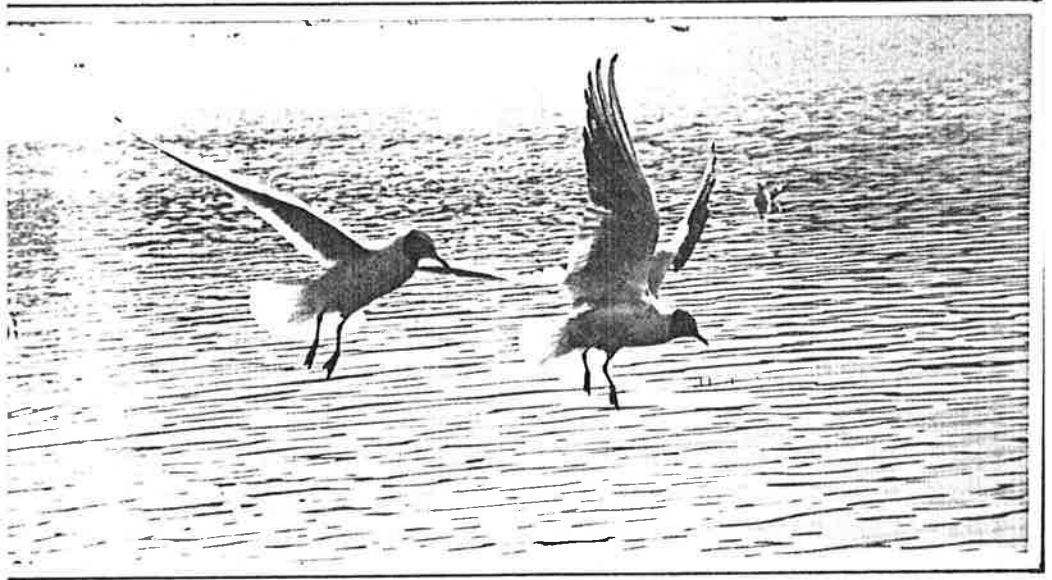
ஏனெனில் எமது பொருளாதார நிலை கவலைக்கிடமாக உள்ளதால்.

மேலும், கடந்த வருடத்துக்கான சந்தாப் பணத்தை சில வாசகர்கள்

இன்றுவரை செலுத்தாமலுள்ளனர். அவற்றையும் தயவு செய்து

காலக்கிரமத்தில் அனுப்பி வைக்கவும்.

கலைக் கனவுகள் '93

நோர்வேயில் முதன் முதலாக தயாரித்து வெளியிடப் பட்டுள்ள தமிழ் தொலைக்காட்சிச் சஞ்சிகை "கலைக் கனவுகள் '93" இந்தச் சஞ்சிகையில் கலைஞர்கள், கவிஞர்கள், தொழில் நுட்பவியலாளர்கள், பொதுமக்கள் என்று பலரது உழைப்புக்கள் உள்ளடக்கப் பட்டுள்ளது. பலரது உழைப்பைச் சுமந்து வெளிவந்திருக்கும் இந்த "கலைக் கனவுகள் '93" தொலைக் காட்சிச் சஞ்சிகையை தயாரித்து வெளியிட்டிருப்பவர்கள் ஒஸ்லோ கலைக் கழகத்தினர். ரவீக்குமாரின் பிரமிக்க வைக்கும் வகையிலான கணணி இசை நிகழ்ச்சி, இந்தச் சஞ்சிகையை பூணமாக வியாபித்துள்ளது. இவரது இந்த இசை முயற்சி பாராட்டுதலுக்குரியது. அத்துடன் இந்தத் தொலைக்காட்சிச் சஞ்சிகையைத் தயாரித்து வழங்கிய ஒஸ்லோ கலைக் கழகத்தினரின் இது போன்ற முயற்சிப் பணிகள் தொடர எமது வாழ்த்துக்கள் ●

மீன் சொன்ன கதை

தமயந்தி

கை கால்கள் அசைய மறுத்தன. உடலெல்லாம் இயக்கத்தை இழந்தது போன்றதோர் உணர்வு. ஈர மணலால் எனது தேகம் வரியடித்துப் படிந்து கிடந்தது. நான் உயிருடன் தான் இருக்கிறேன். ஏதோ ஓர் கரையில் ஒதுங்கிக் கிடக்கிறேன் என்பது புரிந்தது. எந்தக் கரையில் ஒதுங்கியுள்ளேன் என்பதை அறியலாமென எழுந்து நிற்க முயற்சித்தேன். முடியவில்லை. கால்கள் குளிரில் விறைத்துக் கிடந்ததால் எனது ஆணைக்குள் அவற்றைக் கொண்டு செலுத்த முடியவில்லை. விறைத்துக் கிடக்கும் கால்களை பதமாய்ப் பிடித்து விடலாமென எண்ணங் கொண்டபோதும் கைகள் அதற்கு ஒத்துழைக்க மறுத்தன. குளிரில் விறைப்புக் கண்டது கைகளும் தான். கடலவை வந்து தடவும் ஈர மணற் தரையை விட்டு சற்று என்னுடலை நானே அசைத்து மேட்டுப் பகுதியின் காய்ந்த மணற் பகுதிக்கு உருட்டி நகர்த்தினேன். அதற்கு மேல் என்னால் ஓர் சிறிதளவேனும் நகரவோ, சிந்திக்கவோ முடியவில்லை. விடியவைக் காட்டுவதற்கான முன்னறிவிப்பு வெளிச்சம் பூயியைத் தொடும் நேரம் நான் மீண்டும் மயக்கத்தைத் தழுவிக் கொண்டேன்.

முதுகினைச் சுட்டது காலையிள மஞ்சள் வெயில். கண்ணை விழித்துக் கொண்டேன். என்னையும் என் சிறு தோணியையும் இரவு அலைக்கழித்துச் சிதறடித்த அலைகளின் குமுறல் இப்போ அடங்கிக் கிடந்தது. எந்தச் சலனமுமேயற்று

சீராய்க் கிடக்கும் கடலிலிருந்து மெல்ல எழுந்து வரும் அலைகள் கரையை வந்து மெதுவாய் வருடன. நேற்றைய சீற்றமான போராட்டத்தின் இறுதியில் தோற்றுப் போனவனாய் உடைந்து சுக்கலாகிய எனது சிறு தோணியின் பலகைத் துண்டொன்றில் பற்றி பிடித்தேன். என்னைச் சுமந்து கரை சேர்த்த அந்த பலகைத் துண்டு கரையில் மௌனமாய்க் கிடந்தது.

எனது கை கால்களை, எனது உடலை இப்போது எனது கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வர முடியுமென்பதை உணர்ந்து கொண்டேன். நான் எந்தக் கரையை வந்தடைந்துள்ளேன் என்பதை அறிந்து கொள்ளும் முயற்சியில் மெல்ல எழுந்தேன். தலை சுற்றுவதைப் போலிருந்தது. உடல் அசதியாயிருந்தது. சர்வ வல்லமையையும் வரவழைத்து எழுந்து நின்றேன். சூரியனின் ஒளிப் பிரவாகம் விழிகளைக் கூச்சமடையச் செய்தது. தேகத்தில் ஒட்டிகொண்டிருந்த மணற் துகள்களில் பாதி உதிர்ந்து கீழே விழுந்தன.

நான் வந்தடைந்துள்ளது ஒரு தீவு. மனிதர் நடமாடிய அடையாளங்கள் இருப்பினும், குடிமனைகளற்ற சின்னஞ்சிறு தீவு. தீவை ஒரு தடவை சுற்றி வந்தேன். எந்த அரவமுமே இல்லை. தாகம் மிகுதியாயிருந்தது எனக்கு. தீர்த்துக் கொள்ள எந்த வழியும் இல்லை. கண்களுக்கெட்டிய தூரத்தில் வடக்கே ஓர் கரை தெரிகிறது. நிச்சயம் அந்தக் கரையில் குடிமனைகள் இருக்கக் கூடும். கடலில் பாய்ந்து நீந்திச் சென்று விடும் தொலைவுதான் அந்தக் கரை. ஆனால் இரவு பேரலைகளுடன் போராடியதில் உடலும், மனமும் களைத்துச் சோர்வுற்றுக் கிடக்கின்றது. நீந்தி அக்கரையைச் சேர்வதென்பது சாத்தியமற்றதாகப் பட்டது எனக்கு. யாராவது யீனவர்கள் வரக் கூடும் என்ற நம்பிக்கையும் என்னுள் அரும்பியது. அதுவரை எங்காவது நிழலில் தங்கி ஓய்வெடுப்பதாய் முடிவெடுத்துக் கொண்டேன்.

மேற்கு முனங்கின் கரையோரத்தில் பார்த்து சடைத்து தளது சில கிளைகளை கடல் நீரில் நனைத்தபடி நின்ற சடக்கு மரத்தின் நிழலில் என்னுடலைத் தஞ்சம் புகுத்தி மணல் மீது சாய்ந்து

கொண்டேன். சற்று நேரத்தில் கண்ணை அயரும்போது என் முன்றலிலுள்ள பரவைக் கடலில் சல சலப்பு, விழித்துக் கொண்டேன்.

“இனியவனே...! எழுந்திரு.”

குரல் கேட்டு எழுந்தேன். கரையைச் சென்று சேர்வதற்கு காலம் வந்து விட்டதென்ற ஆனந்தப் பூரிப்பு என்னுள். எழுந்து எல்லாத்திசைகளிலும் தேடினேன். எவரையுமே காணவில்லை. என் முன்றலிலுள்ள, சடக்குமரக் கிளைகள் தொங்கும் பரவைக் கடலில் மீண்டும் அந்த நீர்ச் சலசலப்பு. எனக்கு மிக மிக அண்மையில். மீண்டும் குரல்...

“இனியவனே...! என்னைத் தெரிகிறதா...?”

அச்சத்தோடு “இல்லை” என்பதுபோல் தலையை மட்டும் அசைத்தேன். சல சலப்பு சிறு சிறு அவைகளாய் வந்து கரையில் நின்றது.

“இப்போதும் என்னை உனக்குத் தெரியவில்லையா...?”

கரையில் வந்து தரித்த சிறு அவைகளிலிருந்து சிவந்த சிறு உதடுகளிரண்டை கரை மணலில் தூக்கி வைத்தபடி கேட்டது ஓர் சின்னஞ்சிறு உருவம். ஆச்சரியத்தோடு நோக்கினேனதனை. வாலை அசைத்து தனது அரைப் பங்கு உடலை கரையில் நகர்த்தியது கண்ணாடி உருவம். கூரான முகம். சின்னஞ்சிறு இரு அழகிய

விழிகள். சிறிய வாய். கண்ணாடி போல் பளபளப்பான, சுமார் அரை அடி நீளமுள்ள பளபளப்பான உடம்பு. இனங்காண முடிந்தது என்னால். மீண்டும் அது என்னைக் கேட்டது “இன்னுமா என்னை அடையாளம் காண முடியவில்லை உன்னால்...?”

“கண்டேன் மீனே.. கண்டு கொண்டேன் நீ யாரென்று. கிளக்கன் உன் பெயர்.”

“இனியவளே! என்னை இளங்கண்டு கொண்டதற்கு நன்றி. ஆமாம்... களைப்புற்று இருக்கிறாய் போல் தெரிகிறதே...? நேற்றைய சூறாவழிக்குள் சிக்கி விட்டாயா?”

“ஆமாம். அது இருக்கட்டும், நீ என்ன துணிவில் கரைக்கு வந்தாய்..? வலை, தூண்டி, தோணி என்று எதுவுமேயற்று தனியனாய் நிற்கிறேன் என்ற துணிவா உனக்கு?”

“பார்த்தாயா...?! மனிதனைப் போலவே பேசுகிறாயே?! இனியவளே என்று ஏன் உன்னை அழைத்தேன்? நீயும் என்னைப் போல் தனியனாய் தவித்துக் கிடக்கிறாயே என்ற ஓர் பாசத்தின் நெருடலில். சக்தி இழந்த சமயத்திலும் என்னைப் பிடித்துச் சாப்பிட வேண்டுமென்ற தோரணையிலேயே பேசுகிறாயே...?! வேட்டைக் குணத்தைவிட்டு சற்று என்னோடு மனம்விட்டுப் பேசமாட்டாயா...?”

“மன்னித்துக்கொள் என் சிறு மீனே. களைப்பாய் சோர்வடைந்து கிடக்கும் எனக்கு எதைப் பேசுவதென்று தெரியாமல் பேசிவிட்டேன். துணைக்கொருவரில்லா இந்தத் தனிமையில் உனது துணை கிடைத்ததில் பெரும் மகிழ்ச்சியே. பேசு. மனம் திறந்து பேசு

கேட்பதற்கு நானும் தயாராயுள்ளேன்.”

கிளக்கன் தன்னுடலை இன்னும் கொஞ்சம் கரையைத் தேடி நகர்த்தித் தூக்கி வைத்தது. அதன் கண்ணாடி போன்ற பள பளப்பான உடலின் மீது வெயிலின் ஒளி பட்டு கலப்பற்ற வெள்ளி போல் கண்களைப் பறிக்க மிளிர்ந்தது. கிளக்கன் தனது வாய்க்குள்ளிருந்த சிறிதளவு நீரைத் துப்பி விட்டு பேச ஆரம்பித்தது.

“நீ அமர்ந்து இளைப்பாறும் இந்த நரையான் தீவைச் சுற்றியுள்ள வெண்மணல் பிரதேச களக் கடலில்தான் நானும் என் காதலனும் சுற்றித் திரிந்து இன்பக் களவுகளை இருவருமாகச் சுவைத்தோம். அதோ தெற்குப் புறமாயுள்ள கண்ணாத் தீவின் பரந்த

விழுதுகளுக்கும் ஓடிப் பிடித்து விளையாடித் திரிந்தோம். எமது பொழுதுகள் ஆனந்தமாயும், அற்புதங்கள் பொருந்தியதாயும் எமக்கு அமைந்திருந்தன. எம்மைப்போல் எந்த உயிரினங்களுமே இன்பத்தை அனுபவித்திருக்க மாட்டாதென்ற எண்ணம் எம் இருவருக்கும். உண்மைதான். நாங்கள் மகிழ்ச்சியற்றிருந்த கணங்களே இல்லையெனலாம்....”

கடல்வாழ் மீன் வந்து கதை சொல்லக் கேட்பதில் எனது களைப்பு எங்கே போகிறதென்று தெரியாமலே பறந்து விட்டது. உடலிலிருந்த சலிப்பும், பசியின் மயக்கமும் கூட என்னைப் பிரிந்து மறைந்து விட்டன. கிளக்கன் தனது கதையை தொடர்ந்து கூறியது...

“தினமும் இந்த நரையான் தீவை பல தடவைகள் சுற்றிச் சுற்றி வருவோம். சலிப்பதே இல்லை. மீண்டும் மீண்டும் இந்தத் தீவை சுற்றி வர வேண்டுமென்ற ஆசைதான் தோன்றும். இந்தத் தீவின் தரை அழகை விடவும், இதனைச் சூழவுள்ள கடலின் அழகே ஓர் தனித்துவமான பேரழகென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். இந்த அழகான பிரதேசம் எமக்கும், எமது காதல் வாழ்வுக்கும் சொந்தமானதை எண்ணியெண்ணி நாம் பூரித்துப் போயிருந்தோம்.....”

கிளக்கன் சொன்ன கதையிலிருந்து நான் தங்கியிருக்கும் தீவு ஏழாற்றுப் பிரிவின் ஓரமாயுள்ள சிறு தீவான நரையான் தீவென அறிய முடிந்தது. இது ஒரு புறமிருக்க, கிளக்கனின் கதை மிகவும் சுவாரஸ்யமாயிருந்தது. கிளக்கன் வெயிலில் காய்ந்த தனது உடலை ஒரு தடவை நீரினுள் நனைத்தெடுத்ததுவிட்டு கதையைத் தொடர்ந்தது.

“பணிக் காலம் வந்தால் எமக்கு மிகவும் கொண்டாட்டம்தான். இதோ நீ படுத்திருக்கும் இடமெல்லாம் கடல் வெள்ளத்தால் நிரவியிருக்கும்.

நீருக்கு மேலால் சிறு சிறு மேடுகளாய் இந்த நிலத்தின் அமைப்பு அமைந்திருக்கும். நாமிருவரும் இங்கே வருவோம். இந்த இடத்தில் இருக்கும் மண் மேடுகளில் ஏறி துள்ளிக் குதித்து விளையாடுவோம். நீண்ட நேரம் விளையாடுவோம். வெள்ளம் வற்றி விடியும் வரை

விளையாடுவோம். எமை மறந்தவர்களாய் ஆனந்தத் தாண்டவம் ஆடுவோம்....”

சிறிது மௌனமாகியது கிளக்கன். மேற்கொண்டு கதையைச் சொல்லாமல் அது மௌனமாய் இருப்பதைப் பார்த்த எனக்கு; அதன் வாழ்வில் ஏதோ அசம்பாவிதம் நிகழ்ந்துள்ளதென்பதைப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“ஏன்...? ஏன் மௌனமாகி விட்டாய்...? உங்கள் மகிழ்ச்சியான வாழ்வுக்குள் யாராவது புகுந்து குந்தகம் விளைவித்து விட்டார்களா...?” கிளக்கனின் மௌனத்தை நானே கலைத்தேன்.

“மனிதனாய் இருக்கும் உனக்கு இது புரியவில்லையா...? மனிதனைத் தவிர வேறு யாரால் எமக்குக் குந்தகம் விளைவிக்க முடியும்...? என்னைப் பார்த்தவுடன் பிடித்துச் சாப்பிட வேண்டுமென உனக்கே தோன்றவில்லையா...? நாம் அதிகமாய் மகிழ்ச்சியடையும் பனிக் காலம் ஒன்றில்தான் அந்தக் கோரமான இரவு எம்மை நெருங்கி வந்தது... இதோ நீ அமர்ந்திருக்கும் சடக்குமர வேர்களுக்குள் நிறையவே வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து நின்றது. இந்த வேர்களுக்குள் நாங்கள் இருவரும் காதலால் மயங்கி நின்றோம். திடீரென்று மரக் கிளைகள் அசையும் அரவமும், தொடர்ந்து தண்ணீரில் குடல் கவங்கும் படியான சத்தமும் ஓங்கி ஒலித்தது. நிலை தடுமாறி நாங்கள் இருவரும் மேற்குக் கடலைத் தேடி ஓடினோம் சிறிது தூரம்தான் ஓடியிருப்போம்.... எமது கண்களுக்கே புலப்படாதபடி தந்திரமான முறையில் மிகவும் மெல்லியதாய் பின்னப் பட்ட வலை விரித்துக் கிடந்தது. எனது அன்புக் காதலன் ஓலமாய்க் கூக்குரலிட்டான்.... அவன் அந்த வலையில் சிக்கி விட்டான். எனது உடல் சிறிதாய் இருந்ததால் அந்த வலைக் கண்ணியில் நான் சிக்கிக் கொள்ளவில்லை. எனது அன்புக்குரியவனை விட்டு நான் மட்டும் ஓடிப் போக விருப்பின்றி அந்த இடத்திலேயே நின்றேன். மரணம் தன்னைப் பிடித்து வைத்திருந்த போதும் அவன் என் மீது அக்கறையாயிருந்ததைக் கண்டேன். நில்வாதே ஓடு என்று எனக்கு எச்சரிக்கை செய்தான். எனக்குப் பிரியமானவனை மரணத்தின்

கொடும் பற்களுக்குள் விட்டு நான் தப்பியோட விரும்பாமல் அவனைச் சுற்றிச் சுற்றியே நின்றேன். ஓடித் தப்பும்படி மீண்டும் மீண்டும் எச்சரிக்கையும், கெஞ்சலுமாகக் கேட்டுக் கொண்டான். விருப்பமின்றி நான் அவ்விடத்தை விட்டு சற்றுத் தூர அகன்றேன். அவர்களது உரப்பல் சத்தமெல்லாம் முடிந்து சற்று நேரத்தில்

எங்கோ இருளில் மறைந்து நின்ற படகில் திடீரென்று சூழ்ப்பந்தம் கொழுத்தியபடி நீரில் விரிக்கப் பட்டிருந்த வலைகளை முடுக்கினார்கள். நீரின் மேல் தலையை உயர்த்தி என்னிரு கண்களாலும் அந்தக் கொடூரத்தைக் கண்டேன். என் பிரியமான காதலனின் இறுதித் துடிப்பு அவர்களில் ஒருவனின் இரும்புப் பிடிக்குள் அடங்கிப் போனது....”

கரையேறிக் கதை சொன்ன கடல்வாழ் மீனின் கண்கள் பனித்ததை கண்டு என்னிரு விழிகளும் கலங்கின. என்னை அலைக்கழித்து இந்தக் கரை மீது ஒதுக்கிய சூறாவளி இப்போது எனக்குச் சிறுமையாகித் தெரிந்தது. இந்தச் சின்ன உயிருக்குள் இருக்கும் சோகமே இப்போது எனக்கு முன்னால் வீசும் பெரும் சூறாவளியைப் போல் தோற்றமளித்தது.

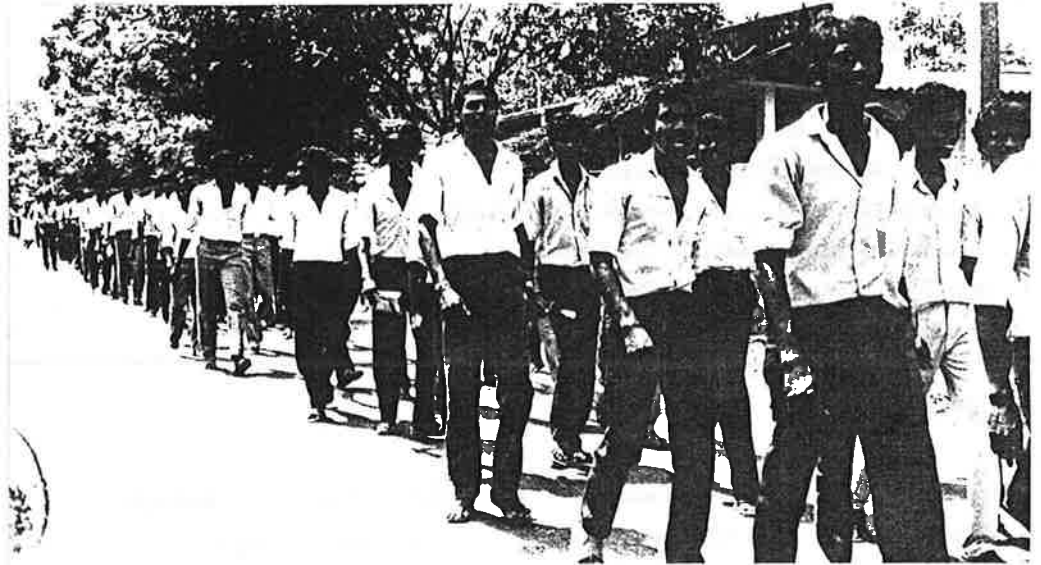
“இனியவளே...! என் கதையைக் கேட்டு உனக்கும் துக்கமாகி விட்டதா? சீச்சீ... கலக்கத்தை விட்டுவிடு. கரைபோய்ச் சேரும் வழியைப் பார். எமது இனிமையான காலங்கள் திரியும் இந்தச் சுற்றாடலில் வாழ்ந்தே எனது இறுதிக் காலம்வரை நகர்த்தி விடுவேன். இதில் இப்போது எனக்கு நிம்மதியும், சுகமும் கிடைக்கிறது. நீ போய்வா. வரும்போது எனது நண்பனாய் வா. என்னைப் பிடிக்க வலை கொண்டு வராதே...”

கிளக்கனோடு நானும் தண்ணீரில் இறங்கி வடக்கே தெரியும் கரையோரக் கிராமத்தை நோக்கி நீந்தத் தொடங்கினேன். எனது உடலின் அசதியும், களைப்பும் இப்போது எங்கேயென்றே தெரியவில்லை. கரை சென்று சேரக் கூடிய தெம்பு இப்போ என்னுடலில்.

விமலேஸ்வரன் கலந்துகொண்ட

சில போராட்டங்கள்...

காதல்சூரியன்

தீ போலவே-காலைக்
 கீழ் வானிலே
 நீர் மீதிலும்-இந்த
 நிலம் மீதிலும்
 தேரோடி தினம் தோன்றும்
 எந்தன் காதல் சூரியனே

பொய்கைதோறும் பூத்தபடியே
 காத்துக் கிடக்கும் தாமரையே
 வானிலே சிறகை விரித்து
 இரையைத் தேடும் பறவைக் கூட்டம்
 அலையைக் கடந்து தரையில் மிதந்து
 மீன்கள் இறக்கும் எங்கள் தோணி

தீ போலவே....

இரவுதோறும் கடலில் அலைந்து
 எரியும் காலை வெயிலின் ஒளியில்
 உடலை வருத்தி உழைப்பைக் கொடுக்கும்
 பறவைபோலே அலையும் கோலம்
 துயரெம் நிலையோ துணிவெம் வலிவோ
 அலையை விழுத்தும் படகுக் கூட்டம்

தீ போலவே....

(நன்றியுடன் ஒஸ்லோ கலைக் கழகத்தின் "கலைக் கனவுகள்"
 தொலைக்காட்சிச் சஞ்சிகையிலிருந்து. இளவாலை விஜயேந்திரனின்
 பாடலுக்கு இசை: ரவிக்குமார். குரல் சுபாஸ் சந்திரன்.)

கனவானின் கனவுத்தொடர் 4

மேய்ப்பன்

அவன் எங்கள் எல்லோர் மீதும் மிகவும் விருப்பமாயும், நேசமாயிருந்தான். நாங்களும் அப்படித்தான். அவனில் கொள்ளைப் பிரியமாயிருந்தோம். சொல்லப் போனால் எங்கள் கூட்டத்தில் என் மீதே சற்றுக் கூடுதலான பிரியம் அவனுக்கு. இது உண்மை. அவன் அடிக்கடி எனதருகில் வந்து எனது மடியை வாஞ்சையோடு தடவிக் கொடுப்பான். நானும் அவனுக்கு இசைந்து கொடுப்பேன். தினமும் காலையிலேயே நல்ல மேய்ச்சல்த் தறையாய்த் தேடிப் பார்த்து எங்களை அங்கு அழைத்துச் செல்வான். ஒரு நல்ல மேய்ப்பனுக்குரிய அத்தனை தகமைகளும் அவனிடத்தில் அடங்கியிருந்தன. எங்கள் தேவைகளை அவன் எப்படித்தான் தூரிதகதியில் உணர்ந்து செயற்படுகிறானோ தெரியவில்லை? மேய்ச்சலின் இடையில் தண்ணீர்த் தாகமாய் இருப்பதுபோல் உணரும் முன்னே தண்ணீர்த் தேக்கத்துக்கு எம்மை அழைத்துச் செல்வான்.

எல்லா மனிதர்களும் எம்மை வருத்தி உழைப்பைச் சுரண்டுவதுமல்லாமல், எம்மை மாடுகள் என்றும் அழைப்பார்கள். ஆனால் எமது மேய்ப்பன் எம்மை ஒருபோதுமே அப்படி அழைத்ததில்லை. எங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பெயரைச் சூட்டியிருந்தான். எனக்கு அவனிடப் பெயர் கொம்புமணி. நான் இளங்கன்றாய் இருந்த போது மணி என்று மட்டுமே அவன் அழைத்து வந்தான். பின் எனக்கு அழகிய கூரிய கொம்புகளிரண்டு வளர்ந்ததும் கொம்பு என்ற துணைப் பெயரையும் இணைத்து கொம்பு மணி என்று அன்பாய் அழைத்தான்.

எங்களிற் பலர் தந்தை யார் என்று தெரியாதவர்களாயும், சிலர் தாயையோ, தந்தையையோ அறியாதவர்களாயிருந்தோம். அதேபோல் எமது சிறு மேய்ப்பனும் தனது தாய், தந்தையை அறியமாட்டான். எங்களுக்கு அவனும், அவனுக்கு நாமும் தாய்

தந்தையராய், துணைகளாய் இருந்து வந்தோம். எங்களது எஜமானே அவனுக்கும் எஜமான். எஜமான் எமக்குக் கொடுக்கும்படி கட்டளையிட்ட சாப்பாட்டின் அளவை விட கூடுதலாகவே எங்கள் மேய்ப்பன் எமக்கிட்டான். எங்கள் மேய்ப்பனுக்கு எஜமானன் கொடுக்கும் கூலிக்கு மேலாகவே எம்மை அவன் கண்காணித்து, கவனித்து வந்தான்.

ஒரு நாள் பொழுது புலர்வதற்கு முன்னாலேயே எங்கள் மேய்ப்பன் எம்மை எமது பட்டியிலிருந்து எங்கோ தொலை தூரத்துக்கு அழைத்துச் சென்றான். அநேகமாய் இவன் இப்படித்தான். எங்களை மாலையில் பட்டியில் சேர்த்த பின்பும், எங்களுக்காகவே அலைந்து திரிந்து நல்ல புல் வெளிகளைக் கண்டு பிடித்து மறு நாள் அங்கு எம்மை அழைத்துச் செல்வான். இன்றும் அப்படித்தான். நேற்று மலை எங்கள் மேய்ப்பன் எங்கோ நல்ல புற்தறையைக் கண்டு பிடித்துள்ளான் போல் தெரிகிறது. அங்குதான் இப்போது எம்மை அழைத்துச் செல்கிறான் என்று எண்ணிய படி நாம் எல்லோரும் அவன்பின் சென்றோம்.

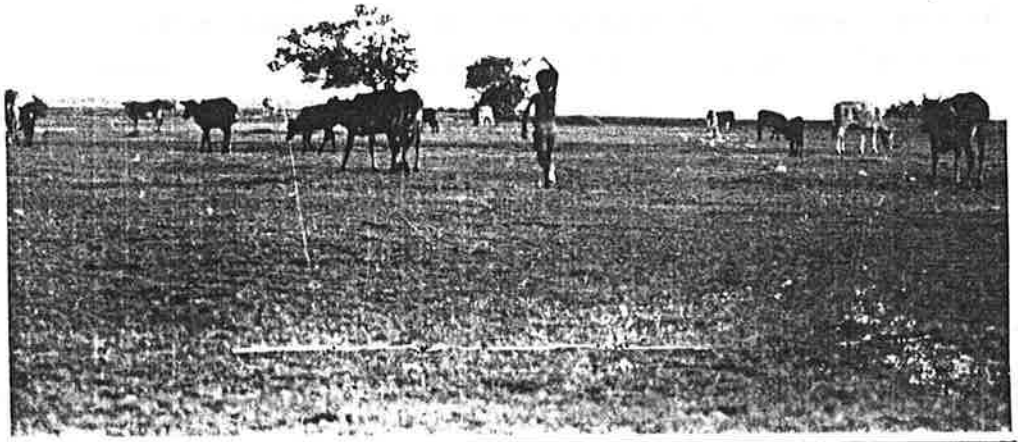
பொழுது புலர்ந்து, தனது முகத்தை பனைகளுக்கு மேல் தூக்கி வைத்திருந்தது. நான் எனக்குள் எண்ணியது சரியாகவே இருந்தது. பரந்த புல்வெளி. காலை வெயிலில் மிளிர்ந்து கொண்டிருக்கும் பசுமையான புல்வெளி.

அந்தக் காலை வேயளையிலேயே எமது வயிறுகள் புடைத்து விட்டன. எல்லோருமாய் சற்றுப் படுத்திருந்து அசை போட்டோம். பின்பு தெற்கு நோக்கி எமது கூட்டத்தினரை நகர்த்தினான். அவனது ஆணையின் படி சென்றோம். அங்கு இன்னும் பருத்த புற்காடு. எமக்கோ இன்பத்தின் மேல் இன்பமாய் இருந்தது.

என் முன்றலில் நின்ற சடைத்த புற் கூட்டத்தை குனிந்து ஒரு கடி கடித்தேன். எனக்குள் ஓர் அதிர்ச்சியான, ஏதோ ஓர் உணர்வு மின்னலாய்த் தோன்றி மறைந்தது. மீண்டும் ஒரு தடவை புல்லைக் கடித்தேன். அதே மின்னல் உணர்வு.

சற்றுத் தொலைவில் நின்ற புவரச மர நிழலில் சென்று படுத்துக் கொண்டேன். கண்களுக்கெட்டியதை வாய்க்குள் செலுத்த முடியாத நிலையை எண்ணி நான் குழம்பிப் போகவில்லை. எனக்குள் மின்னலாய்த் தோன்றி மறையும் அந்த உணர்வு என்ன என்பதை அறிவதே இப்போதைய எனது முதல் முயற்சியாயிருந்தது.

நான் படுத்திருந்த புவரச மரத்தின் கீழ் எல்லா இடத்தையும் விட மிகவும் செழிப்பாய் புற்கள் வளர்ந்திருந்தன. மீண்டும் அதில் வாயை வைத்தேன். அதே மின்னல் உணர்வுதான் தோன்றி மறைந்தது. அத்தோடு எங்கோ முன்பு எனக்குப் பரிச்சயமான ஓர் அழல் மணமும் எனது நாசியைத் தொட்டது. யோசித்தேன். இந்த வித்தியாசமான நாற்றத்தை நான் எங்கே சந்தித்திருப்பேன்...? புலப்படவேயில்லை. நீண்ட யோசனையின் பின் எனக்கு மயக்கம் வருவது போல் இருந்தது. ஏதோ ஓர் கரடு முரடான உலகத்துக்குள் நான் அந்தரத்தில் நடப்பது போலிருந்தது. எனக்குள் ஏதோ நினைவுகளெல்லாம் புலப்படத் தொடங்கியது.

இந்தக் திடலுக்கும், இந்தப் புவரச மரத்துக்கும் எனது முற் பிறப்பு வாழ்க்கைக்கும் ஏதோ நெருங்கிய சம்பந்தங்கள் இருப்பதாக காட்சி ஓட்டங்கள் எனக்குள் தோன்றிக் கொண்டிருந்தன.

நான் மனிதனாய்....? முற் பிறப்பில் நான் மனிதனாய்.....??
நான் மனிதனாய் முற் பிறப்பில் வாழ்ந்தேனா...???

காக்கைதீவு. இதுதான், இங்குதான், இந்தக் காக்கைதீவு மண் பிட்டிகளில்தான் நான் மனிதனாய் பிறப்பெடுத்திருந்த காலத்தில் மனிதர்களைப் புதைத்தேன். எனக்குத் தலைவனாயிருந்த மனிதனுக்குத் தலைவனாயிருந்த மனிதனுக்கும் தலைவனாயிருந்த.... இப்படி யாரோ பெரிய தலைமையின் கட்டளையின் பெயரால் பல மனிதர்களை நானும், இன்னும் சில மனிதர்களும் இங்கே, இதைச் சூழவுள்ள இந்தப் பரந்த திடலிலும், சற்றுத் தொலைவில் தெற்குப் புறமாயிருக்கும் கடற்கரை ஓரத்திலும் பல.... பல மனிதர்களைப் புதைத்துள்ளோம். ஏன்... ஏன்...? இப்படி அன்று நாம் கேட்கக் கூடிய சூழ் நிலை இருக்கவில்லை. "ஏன்..?" என்று கேட்ட அடுத்த கணமே இங்கு எங்காவது ஓர் பறுகுத் தரைக்குக் கீழ் நாமும் புதைக்கப் பட்டிருப்போம். உயிரின் மீது அப்போது ஆசை இருந்தது. மற்றைய மனிதர்களின் உயிர்களை விடவும், தத்தமது உயிரிக்களிலேயே ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் நானறிய ஆசை அதிகமாய் இருந்தது. மரண தண்டனைக்குரிய மனிதர்களின் நெஞ்சுக்கு முன்னால் எமது துவக்குகளும், எமது முதுகுக்குப் பின்னால் எம்மை வழி நடாத்தும் துவக்குகளும், எங்கள் முன்னால் கண்களைக் கட்டி நிற்கும் மனிதர்களை நாங்கள்

சுடவில்லையெனில் எங்களைச் சுட்டுத் தள்ளுவதற்குத் தயாராக நிற்கும் துவக்குகள். இவைகளுக்கு மத்தியில் எமது உயிர்கள் மேன்மையாய்ப் பட்டன. நாங்கள் சுட்டோம். நிறைய மனிதர்களைச் சுட்டோம். எங்களின் பின்னாலுள்ள துவக்குகள் வெடித்து விடக் கூடதென்பதற்காக எமது துவக்குகள் வெடித்தன. மனிதர்கள் மடிந்தனர். எங்களுக்குத் தெரியும். இவை அநாவசிய மரணங்கள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். ஆனாலும் அந்த மரணங்களுக்குரிய சாசனங்களை எங்கள் கரங்களிலிருந்த துவக்குகளே எழுதி முடித்தன.

உயிர்களைத் தொலைத்து வீழ்ந்தவர்களை இதே பரப்புகளில்தான் புதைத்தோம். ஐந்து, எட்டு, பத்து என்று மனித உடல்களை ஒரே குழியில் இட்டுப் புதைத்தோம். பல மனிதர்களைக் குற்றியிராய்,

குறை உயிராய் மண் போட்டு மூடினோம்.

இறுதியில்...

எனக்கும், என்னோடு சிலருக்கும் இதே போன்ற மரணமே நிகழ்ந்து முடிந்தது. எம்மைக் கடத்திச் சென்ற வேறொரு மனிதக் குழு , இதே இடத்தில் எம்மைக் கொண்டு வந்து சுட்டபின் புதைத்தனர்.

நினைவுகளிலிருந்து மீண்ட போது எமது மேய்ப்பன் எம்மை தண்ணீர் அருந்த அழைத்துச் செல்ல வந்தான்.

அவனிடம் நான் எனது முற் பிறப்பைப் பற்றி விளங்க வைக்க முடிந்த வரை முயற்சித்தேன். எனது மொழி அவனுக்குப் புரியவில்லை. மூச்சுத் திணறியபடி அவனுக்கு விளங்க வைக்கும் மொழியையும், அதன் வார்த்தைகளையும் தேடினேன். உரத்த சத்தமாய்க் கத்தினேன். ஒருபோதும் அடிக்காத எமது மேய்ப்பன் முதல் தடவையாக எனக்கு அடித்தான். அதிர்ச்சியோடு திடுக்குற்றெழுந்தேன்.....

“என்னடா...? நித்திரயில கிடந்து அலம்புறாய்? ஏதாவது களவா..?” வினவினான் எனது நண்பன் அருள். அப்போதுதான் தெரிந்தது எனது கன்னத்தில் அறைந்தது நண்பன் அருள்தான், மேய்ப்பனல்ல, நான் மாடுமல்ல என்பது.

களவான்

வாசகர் கடிதம்

சொந்தச் சுமைகளைச் சுமக்கமுடியாமல்
தவிக்கும் இந்த நாட்டில்
இந்தச் சுமைகளையும் சேர்த்து
ஒரு வருடம் சுமந்து விட்டீர்.

பழுவாய் இருந்தால் இறக்கி வையும்
பாதகமில்லை
சேர்த்து சுமக்க என்னால் முடியாது-ஆனால்,
அடுத்த "சுமைகள் "

அட்டகாசமாய் வா அனுப்பி வைக்கிறேன் குரோணர் 200

அன்புடன்
பகர்

.....!?

அந்நிய மண்ணில்
 அந்நியமானதொரு வாழ்தலுக்காய்
 கால்கள் பதித்த
 அந்தப் பொழுதுகளில்
 யுத்தம் திரியும்
 தேசத்து
 புதினங்களைச் சுமந்த
 நீலத் தபால்களுக்காய்
 ஏங்கியும்,
 கூடவே
 அது
 சுமந்துவரும்
 இழப்புக்களால்
 படபடக்கும் நெஞ்சும்
 இப்போ
 அறவே இல்லை.
 எல்லாமே....
 எல்லாமே இப்போது
 பழக்கப் பட்டதாய்.

எனது வானத்தின் கீழ்
 நேற்றைய பொழுதுகளில்
 என்னோடு இருந்தவர்கள்
 இன்றைய காலையில் இல்லை...
 அவர்கள்
 இல்லையாகி விட்டார்கள்

இருளில்

தலை மறைத்திருக்கும்
 எஞ்சியுள்ள மனிதர்களிடமிருந்தும்
 நம்பிக்கையற்றதாய்
 மரணங்களின்
 உரையாடல் சமர்ப்பணம்
 இடையிடையே தலை நீட்டும்.

கசங்கிவந்த காகிதங்களின்
 வரிகளை மேய்வதற்குள்
 அவர்களுக்கு
 எதுவும் நேர்ந்துவிடலாம்

அல்லது

அவர்களது பதிலுக்காகப்
 காத்திருக்கும் சமயம்
 ஏதாவது பத்திரிகையில்
 மரணச் செய்தி தென்படும்

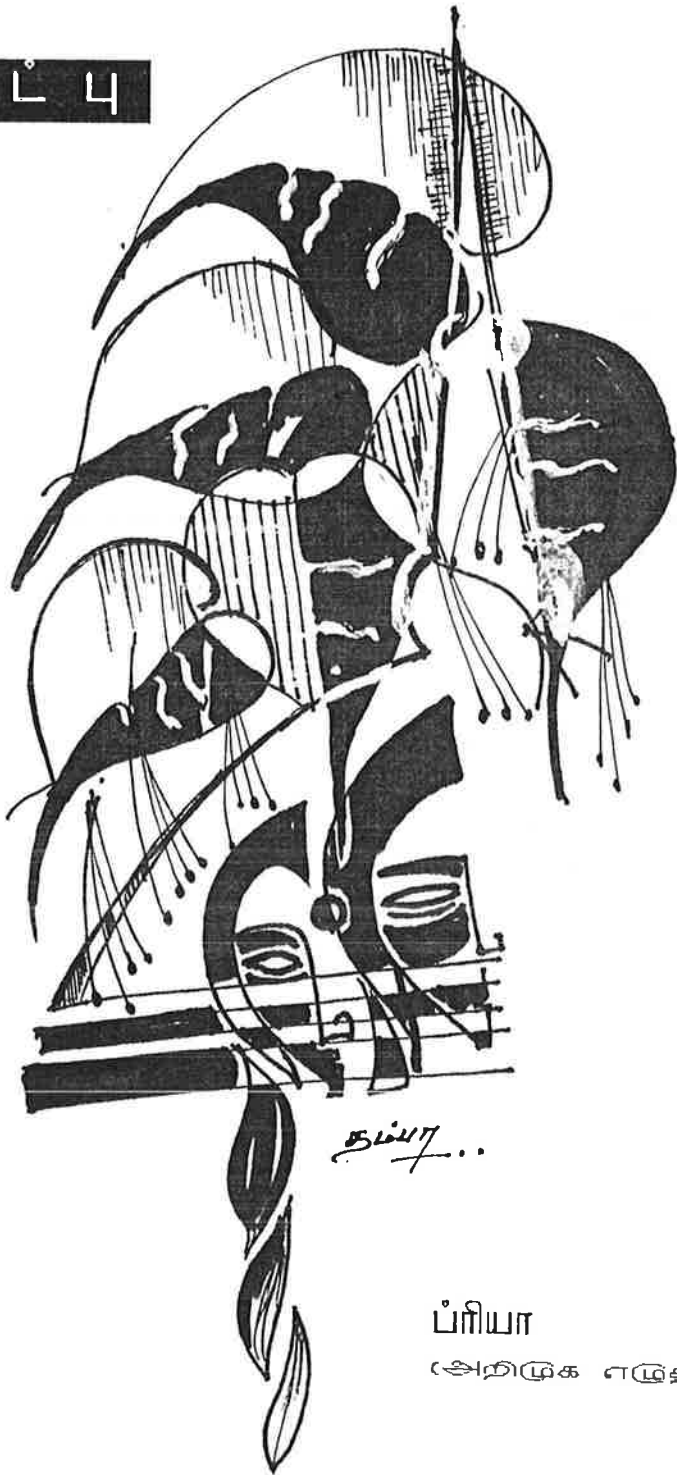
இது

வழமையாகி
 வழமையான வழமையாகி
 இருத்தலும்-அர்த்தம்
 இழந்ததாகி....

.....

பானுபாரதி

ந ட் டு

தம்பர்...

பீரியா

(அறிமுக எழுத்தாளர்)

ஒன்று... இரண்டு... மூன்று... நான்கு... ஐந்து.... அரைத் தூக்கத்தில் இருந்தவாறே சுவர்க் கடிகாரம் எழுப்பிய ஒலிகளை எண்ணி நேரத்தைப் புரிந்து கொண்டாள் தரங்கா.

படுக்கையிலிருந்து எழுந்து உட்கார்ந்த போது உடலும், மனமும் வேசாகி காற்றிலே மிதப்பதைப் போன்ற ஓர் உணர்வு அவளை வியாபித்திருந்தது. நாசியை வந்து வருடிய வெள்ளலரி, நந்தியாவெட்டைப் பூக்களின் மெல்லிய வாசனை, அதிகாலையிலேயே அம்மா விகாரை சென்று திரும்பி விட்டாளென்பதைக் கூறியது. கோடிப் புறத்தில் நிற்கும் செவ்விரத்தச் செடியின், விதைத்துக் கிடக்கும் பூக்களில் தேனருந்தும் தேன் சிட்டுக்களின் கீச்சுக் குரல்கள் சேர்க்கும் பாடல் அவளது செவிகளில் இனிமையைப் புதைத்தன. மின்னல் தெறித்தது போல் அவளை ஒருணர்வு உந்தித் தள்ள, கைகள் தலயணையின் கீழே எதையோ தேடி எடுத்தன.

இரவு முழுவதும் மிகவும் சிரமப் பட்டு, தினம் தினம் தன்னை வருத்திய, அழுத்திய சுமைகளையும், தொலைந்து போன வசந்தங்கள் பற்றிய ஏக்கத்தையும், அங்கவாய்ப்புகளையும் அந்தத் தாள்களில் இறக்கி வைத்திருந்தாள். இரவு தான் எழுதியவைகளைப் படிக்க வேண்டுமென்ற தவிப்பு அவளிடம் எழுந்தது. ஆனால், இத்தனை காலம் தான் அனுபவித்த வேதனைச் சுமைகளை, மையாலும், கண்ணீராலும் தாள்களில் இறக்கி வைத்த அந்தப் பெருஞ் சுமைகளை மீண்டும் படிப்பதால் தன்னையே தொற்றிக் கொண்டு விடுமேயென்ற அச்சத்தில் படிக்கவேண்டுமென்ற தளது தவிப்பினை அடக்கிக் கொண்டாள். எப்படியும் இன்றைய தபாலில் அந்தக் கடிதத்தைச் சேர்த்து விட வேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டவளாய் தளது காலைப் பணிகளைச் செய்யத் தயாரானாள்.

தரங்கா வீட்டில் கடைசிப் பிள்ளை. அவள் சிறுமியாக இருந்த போதே அவளது தந்தை இறந்து விட்டார். வழமை

போலவே தலைவனை இழந்து விட்ட குடும்பங்களில் குடி
கொண்டிருக்கும் துயரம் அவளது குடும்பத்தையும்
சூழ்ந்திருந்தது. கணவனை இழந்த துயரமும்,
தன்னந்தனியனாய் மூன்று குழந்தைகளையும் வளர்த்து
ஆளாக்குவது எப்படியென்ற ஏக்கமும் அவளது தாயாரைப்
பாதித்துப் பலவீனப் படுத்திக் கொண்டிருந்தது. வீட்டைச்
சுற்றியிருந்த சிறியளவு வயற் காணியை நம்பியே அவர்களது
குடும்ப வண்டி நகரும் நிலை இருந்து வந்தது.

நாள் முழுவதும் தரங்காவின் தாயாள் அந்த வயற்
காணிக்குள் ஓய்வின்றி உழைத்தாள். உடல் நிலை
இடங்கொடாத போதும், பிள்ளைகளின் எதிர் காலத்தின் மீது
கொண்ட கரிசனையால் இடர்பட உழைத்தாள். எல்லா
இன்னல்களையும் தனியே சுமந்து தம்மை ஆளாக்கி
வைத்த அந்தத் தாயின் மீது பிள்ளைகள் மூவரும் பாசமும்,
அபார மதிப்பும் வைத்திருந்தனர்.

மூத்தவள் பிரியங்கா திருமணமாகி அனுராதபுரம் போய்
விட்டாள். அவளுக்கு இரண்டு ஆண் குழந்தைகள்.
ஒவ்வொரு பாடசாலை விடுமுறைகளின் போதும் பிரியங்கா
பிள்ளைகளோடு தாய் வீட்டிற்கு வந்து போவாள். அந்தச்
சந்தர்ப்பங்களின் போதுதான் கொஞ்சம் மகிழ்வாய்
இருப்பார்கள்.

பிரியங்காவுக்கு அடுத்தவன் கமல். அவனுக்குப் பெரிதாகப்
படிப்பில் அக்கறையில்வாதிருந்தும், அம்மா தனியாக
குடும்பச் சுமைகளைச் சுமப்பதைப் பொறுக்காதவனாய்
எப்படியோ பல்லை இறுகக் கடித்துக் கொண்டு 12ம்
வகுப்பில் சாதாரண சித்தியுடன் தேறி விட்டான். இப்போது
அவன் கச்சேரியில் எழுதுவினைஞனாக பணி புரிகிறான்.
அந்த வேலை கிடைத்ததையிட்டு அவனுக்குப் பூரண
திருப்தி. இனியாவது அம்மாவின் சுமைகளில் பங்கு
கொள்ளலாமென்ற ஓர் மகிழ்ச்சியின் நெருடல் அவனுள்.

பன்னிரண்டாம் வகுப்போடு தளது பள்ளிப் படிப்புக்கு

முற்றுப் புள்ளி வைத்த தரங்கா வீட்டு வேலைகள் அனைத்தையும் தாளே எடுத்துக் கொண்டு அம்மாவுக்கு ஓய்வு கொடுத்து விட்டாள்.

காலையில் புறப்பட்டு பத்து மைல் தூரம் பஸ்ஸில் சென்று, இருள் பரவும் நேரம் வீடு திரும்பும் அண்ணனுக்கு கொடுத்து விடுவதற்காக மதிய உணவு தயாரிக்கத்

தொடங்கினாள் தரங்கா. இது அவளது அன்றாட வேலையாயிருந்தது. அம்மாவின் உதவியோடு நெல்லரிசிச் சோறு, வல்லாரைத் துவையல், ஈரப் பலாக்கறி, அவித்த முட்டை, அத்தோடு இரவு அம்மா கொரக்காப்புளி விட்டுச் சுண்டக் காய்ச்சிய மீன் குழம்பு எல்லாவற்றையும் அவசர அவசரமாகத் தயாரித்து வெள்ளிப் பாத்திரத்திலிட்டு அண்ணனிடம் தந்தாள்.

அண்ணன் வேலைகுச் சென்றபின் காலை நேர வேலைகளை முடித்துவிட்ட தரங்கா நேற்றைய இரவு தனது நண்பிக்கு எழுதி வைத்த கடிதத்தோடு அம்மாவிடம் சொல்லிக்கொண்டு புறப்பட்டாள். தரங்காவின் வீட்டிலிருந்து ஒரு மைல் தொலைவிலுள்ள ஆரம்பப் பாட சாலைக்கு அருகில்தான் தபால் நிலையமும் அமைந்திருந்தது. பழக்கப்பட்ட பாதையூடாக கால்கள் தன்னிச்சையாக நடை போட்டன. ஆனால் தரங்காவின் சிந்தனையோ கடந்துபோன பன்னிரு வருடங்களை மீட்டெடுத்து, அந்த நினைவுகளில் சஞ்சரித்தது.

அன்றைய இரவு முழுவதும் தூக்கமின்றியே கழிந்தது. மெல்லியதாக அவளைக் கவ்விப் பிடித்திருந்த அச்சமும், அதையும் மீறிய ஆவலும் அவளது தூக்கத்துக்கு விரோதிகளாகி விட்டன.

பத்தாவது வகுப்பினைத் தனது கிராமத்துப் பாடசாலையில்

முடித்துக் கொண்டு, அதற்கு மேல் தொடர்வதற்காக நாளைய தினம் மாத்தறையிலுள்ள சென்.தோமஸ் கல்லூரிக்கு புதிதாகச் சேர்ந்து கொள்ளப் போகிறாள். புதிய பாடசாலை, புதிய இடம், புதிய சட்ட திட்டங்கள், புதிய பாடங்கள் இவைகளைப் பற்றியே பலவாறு எண்ணிக் குழம்பியவள் இரவிரவாய்த் தூக்கத்தை இழந்து அதிகாலைக்குச் சற்று முன்னராகத்தான் உறங்கிப் போனாள். காலையில் ஆழ்ந்த உறக்கத்தில் இருந்தவளை அம்மா தட்டி எழுப்பி “இண்டைக்கு முதல் முதலாகப் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போறனி; நேரத்துக்கு எழுப்பி வெளிக்கிட வேண்டாமோ....?” திடுக்குற்றெழுந்தவள் அவசர அவசரமாக வெளிக்கிட்டு, பஸ்ஸைப் பிடித்துப் புறப்பட்டு பாடசாலையை அடையும்போது ஏற்கனவே அரை மணி நேரம் தாமதமாகிவிட்டிருந்தது. முதல் நாளே தாமதமாகி விட்டதே என்ற கவலையோடு தயங்கியவளாக பாடசாலை வளவினுள் நுழைந்தாள். பாடசாலை வளவின் நுழைவாயிலிலிருந்து பாடசாலை வாயில் வரை வீதி விட்டு, இரு பக்கங்களிலும் நிரையாய், நெளிவுகளற்ற நேர்கோடுகளிரண்டு போல் குடையாய்ச் சடைத்த வயதுபோன அரச மரங்களின் பழுப்பும், மஞ்சளுமான இலைகளும், கூடவே புதிதாய்த் தளிர்ந்த பச்சை இலைகளுமாய் மெல்லிய காற்றிற் தள்ளாடி சாமரங்கள் வீசி, புதிய மாணவி தரங்காவை வரவேற்றன.

பாடசாலைக் கட்டிடத்தினுள் நுழைந்த தரங்காவின் விழிகளில் ஒருவா்கூடப் புலப்படவில்லை. செய்வதறியாது தயங்கியபடி வெளி மண்டபத்தில் நின்று ஏது செய்வதென யோசித்தாள். அருகிலிருந்த அறையொன்றிலிருந்து மாணவி ஒருத்தி மாணவர் வரவுப் புத்தகத்துடன் வெளிவந்தாள். தரங்காவைக் கடந்து சென்றவள்; சற்று நின்று அவளை உறுத்து விழித்து விட்டு, மீளவும் தரங்காவை நோக்கி நடந்து வந்தாள்.

தரங்காவை விடவும் சிறிது உயரமாய், அளவான உடற்கட்டுடனும், தெளிவானதோர் கூரிய பார்வையுடனும் ஓர் சினேகபூர்வமான புன்னகையை உதிர்த்தவாறு இவளை

நோக்கி வந்துகொண்டிருக்கும் அந்த மாணவி தனக்கு ஏதாவது உதவிக் கூடுமென்று எண்ணியவளாய் தானுமோர் பதில்ப் புன்னகையைப் பரவ விட்டாள் தரங்கா.

“நீங்கள் இன்றுதான் புதிதாக வந்திருக்கிறீர்களா?” அந்த மாணவி தெளிவான சிங்கள மொழியில் தரங்காவைக் கேட்டாள். “ஆமாம்” என்பதுபோல் தலையசைத்த தரங்கா,

தனக்கு உதவ முடியுமா என்ற வேண்டுகலைப் போன்று பாவனையில் அந்த மாணவியை நோக்கி விழிகளை உயர்த்தினாள்.

“வாருங்கள், நீங்கள் போகவேண்டிய வகுப்பிற்குக் கூட்டிப் போகிறேன்” என்றவள் தரங்காவின் கையிலிருந்த அனுமதிக் கடிதத்தை வாங்கிக் கொண்டாள். அனுமதி அட்டையிலிருந்த விபரங்களின்படி பாடசாலை அலுவலகத்தின் முன்னால் தொங்கவிடப் பட்டிருந்த அறிவிப்புப் பலகையில் தரங்காவின் பெயரைத் தேடி அவள் போக வேண்டிய வகுப்பை இவள் கண்டு பிடித்த போது மீண்டும் மகிழ்ச்சி கவந்த புன்னகை வெளிவந்தது. “நீங்கள் எங்கட வகுப்புத்தான்” என்று உற்சாகமாகக் கூறியவள் தரங்காவின் கைகளைப் பற்றிப் பிடித்து மெல்ல அழுத்திய வாறு தனது பெயர் மீரா என்று அறிமுகப் படுத்திக் கொண்டாள்.

பாடசாலைக்குப் புறப்படும் போது இருந்த அச்சமெல்லாம் இப்போது தரங்காவை விட்டுப் பறந்தோடி விட்டன. புதிதாகக் கிளர்ந்த உற்சாகத்தோடு அவளும் மீராவின் பின்னால் வகுப்பறையை நோக்கி நடந்தாள். வகுப்பறையிலிருந்த ஆசிரியை உட்பட மாணவிகள் எல்லோரது விழிகளும் தரங்காவின் மீது ஊடுருவின. தரங்கா சங்கடதுக்குள்ளானபோது மீரா அவளை எல்லோருக்கும் அறிமுகப் படுத்தி வைத்தாள்.

மீரா ஓரிரு வருடங்களின் முன்னதாகவே அந்தப்

பாடசாலையில் சேர்ந்து விட்டாள். இயல்பாகவே அவளிடமிருந்த உற்சாகமும், துடுக்குத் தனமும், எல்லோருக்கும் உதவி செய்யும் மனப் பாங்கும் அந்தப் பாடசாலையிலுள்ள ஆசிரியர்களிடத்திலும், மாணவர்களிடத்திலும் அவளுக்கென ஓர் தனியிடத்தைத் தேடித் தந்திருந்தது.

எல்லோரது அபிமானத்திக்கும், அன்புக்கும் உரியவளாக மீரா இருப்பதை அங்கு சேர்ந்த இரண்டொரு தினங்களில் தரங்கா தெரிந்து கொண்டாள். அந்தப் பாட சாலைக்குப் புதியவளான தரங்காவிற்கு மீரா நிறையவே உதவிகள் செய்தாள். பாடங்களிலும் கெட்டிக்காரியான மீராவிடம் தரங்கா மட்டுமல்ல, ஏனைய மாணவிகளும் பாடங்களிலுள்ள சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டனர்.

தரங்கா பாடசாலையிற் சேர்ந்த மறு வாரமே பெற்றோர்தின விழாவும் நெருங்கியது. ஒவ்வொரு மாணவர்களினதும் தந்தையோ, அல்லது தாயோ விழாவுக்கு சமூகமளித்திருந்தனர். ஆனால் அவர்களது வகுப்பில் தரங்கா, மீரா இருவரதும் பெற்றோர்களும் விழாவுக்கு வரவில்லை.

விழா முடிந்து மறு நாள் பாடசாலை வகுப்பறைகளில், விழா பற்றிய விமர்சனங்களும், அனுபவப் பகிர்வுகளும் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தன. இவையெல்லாவற்றையும் விட்டு ஒதுங்கி தரங்கா பாடசாலை விளையாட்டு மைதானத்தின் ஓரத்தில் நிற்கும் அரச மர நிழலைத் தேடி தனிமைக்காகச் சென்றாள். அங்கே அவளுக்கு முன்னதாகவே மீரா சென்று அமர்ந்திருந்தாள்.

மீரா, தரங்காவுக்கிடையிலான உரையாடல் மிக நீண்ட நேரமாகவே நடந்து விட்டது. இந்த உரையாடலின் போதுதான் தரங்கா புரிந்து கொண்டாள் மீரா தமிழ்ப் பெண்ணென்று. தரங்காவினால் முதலில் இதனை நம்பவே முடியாமலிருந்தது. மீராவின் சரளமான சிங்கள மொழி

உச்சரிப்பு அவளை வேற்று மொழியினளாக நினைக்காதவாறு சுத்த நாதமாயிருந்தது.

பாடசாலைப் படிப்பிலிருந்து, குடும்ப விபரங்களிலிருந்து, இப்போது நாட்டு அரசியலென்று இருவரது பேச்சும் விரிவடைந்தது.

இப்போ அவர்கள் நெருங்கிய நண்பர்கள்.

சிங்கள இனவாதிகளும், அரசு தொடர்பு சாதனங்களும் மூட்டிவிட்ட இனவாதத் தீ சாதாரண சிங்கள மக்கள் மத்தியில் "தமிழர்கள் பயங்கரவாதிகள், கொலைஞர்கள்" என்பதான ஓர் மாற்று ரூபத்தைக் காட்டி நின்றது.

தமிழர்கள்பற்றித் தான் ஏற்கனவே அறிந்து வைத்திருப்பது அல்லது, மற்றவர்கள் சொல்லக் கேட்டதோடு தனது சக மாணவியான மீராவின குணாதிசயங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்து, பெரும் வியப்புற்றாள் தரங்கா.

எத்தனை அப்பட்டமான பொய்களை இந்த ஆட்சியிலுள்ளோரும், இனவாதிகளும் அவிழ்த்து விட்டிருக்கிறார்கள்? தமது அரசியற் சுய லாபங்களுக்காக மக்களுக்கு மக்களை அன்னியராக்குகிறார்களே...?

எப்போதும் புன்னகையை அடுத்தவர்களுக்கும் பகிர்ந்தளிப்பதற்காக, அதைத் தாங்கிச் செல்பவள் போன்ற மலர்ந்த முகத் தோற்றமும், பேச்சினிடையே அவள் உதிர்க்கும் நகைச் சுவையும் தரங்காவிற்கு மிகவும் பிடித்துப் போயின.

முன்பிருந்ததை விட இப்போ தரங்கா மீராவுக்கிடையிலான நட்பு ஆழமாகியிருந்தது. ஒருவரோடொருவர் தத்தமது இன்ப

துன்பங்கள், விருப்பு, வெறுப்புக்கள் போன்றவற்றைப் பரிமாறிக் கொள்ளும் அளவிற்கு இருவரது நட்பும் வலிமை பெற்றது. மீரா தரங்காவுடன் நாட்டுப் பிரச்சனைகள் பற்றியும், அரசு தமிழர்களுக்கு இழைத்த கொடுமைகளையும்பற்றி மனம் திறந்து பேசுவாள்.

இப்போதெல்லாம் தரங்கா தான் தமிழர்கள் பற்றிக் கொண்டிருந்த தவறான அபிப்பிராயங்களில் இருந்து முற்றாகவே மாறிவிட்டாள். நிறைய நாட்டு நடப்புகள் தொடர்பான விடையங்கள் இப்போதுதான் தரங்காவுக்குப் புரியத் தொடங்கியது.

இப்போதெல்லாம் மீரா, விடுமுறை காலங்களில் தரங்காவின் வீட்டிற்குச் சென்று தங்கி வருவாள். தரங்காவின் குடும்பத்தினருக்கும் மீராவை மிகவும் பிடித்துப் போய்விட்டது. அவர்களது குடும்பத்தில் ஒருத்தியாக மீரா இப்போ மாறிவிட்டாள்.

அந்தப் பாட சாலையில் தரங்கா, மீரா ஆகியோரது வகுப்பினரின் படிப்பு முடிந்த கடைசி நாளன்று தரங்கா, மீரா இருவரும் சேர்ந்து காணப் படனர். எப்போதும் கலகலவென்றிருக்கும் மீராகூட வழமைக்கு மாறாக உற்சாகமிழந்து, வாடிய முகத்துடன் இருந்தாள்.

பாடசாலை வளவினுள் ஓர் அரச மர நிழலில் மீராவும், தரங்காவும் வந்தமர்ந்து கொண்டனர். நீண்ட நேரம் இருவரும் வாய் திறந்து எதுவுமே பேசவில்லை. வாய் திறந்தால், எங்கே அழுதுவிடுவோமோ என்று கலங்கித் தவித்தவாறு இருவரும் நிலத்தையே குனிந்து பார்த்தபடி அமர்ந்திருந்தனர்.

எப்போதும் தனது உற்சாகத்தினால் மற்றவர்களை கலகலப்பாக்கி கவலைகளை மறக்கடிக்கச் செய்யும் மீரா, இன்று எதுவும் பேச முடியாது மௌனமாய் இருப்பதை

சகிக்க முடியாமல் "மீரா...! இன்று நாம்...பிரியப் போகிறோமா...?" என்று தரங்கா தழுதழுத்த குரலால் மீராவின மெளனத்தைக் கலைத்தாள்.

அடக்கி வைத்திருந்த கண்ணீர் மடை வெடித்துச் சிதறியது. நீண்ட நேரமாகத்தான் இருவரும் அழுது தீர்த்தனர். தரங்காவின கரங்கள், மீராவின கரங்களை மெதுவாகச் சென்று வருடிக் கொண்டன.

பாடசாலை வளவீனாள் சடைத்து நின்ற அரச மரங்களில் மெல்லிய தென்றல் முத்தமிட்டு வருடிச் சென்றது. தென்றல் தொடர் மகிழ்ச்சியில் அரச மரங்கள் தலைகளைச் சிலிர்த்தன.

உண்மையான நட்பு: இனம், மொழி, சாதி, மதம் எல்லாவற்றையும் கடந்ததென்பதற்கு அவர்கள் இருவரதும் நட்பும் சான்றாய் நின்று நிரூபித்தது.

மீராவுக்கு எழுதிய கடிதத்தை உறையிலிட்டு, மீராவின முகவரியை எழுதி, தபால்ப் பெட்டியில் தள்ளிவிட்டாள். மீராவின பதிலுக்காக அவள் காத்திருக்கிறாள்.

எழுது

சகல தொடர்புகளுக்கும்:-

Sumaikal

Almennings Gt-1

4013 Stavanger

Norway

தொலைபேசி எண்:- 04 89 15 78

வங்கிக் கணக்கிலக்கம்:-3201.27.03030 SR Bank, Stavanger

கால்மாட்டிலும் தலைமாட்டிலும்
வெட்கமும், வேதனையும்
வந்தமர்ந்து கொண்டு

ஒரு மானுடனுக்காக...

அவனது
மரணத்தின் வாழ்தலைப் பற்றி
விவாதித்துக் கொண்டிருக்கும்.

இராக்காலம் பாதியும்,
பாதியில் பாதியும் வராத
பனிப்புல இருப்பில்
அதில் பாதியாய் கிடைக்கும்
இமைத் தேற்றமும் இல்லையென்றாகிவிடும்.

தட்டிக்கொட்டி
சேர்த்த சில்லறைகளால்
கிடைத்த
வளாக சாலையின் மண்டித்தேனீர்.
மிடறுக் கணக்காய்
பங்குபோட்டு குடித்த
காலங்கள் வந்து தூரத்துகிறது.

இரவல் வாங்கிய
ஒரு சிவப்பு புத்தகத்துக்காய்
ஒளித்துத் திரிந்த காலம் வந்து
நிரந்தரமாய்
ஒழிந்துவிடு எனவுரைக்கிறது.

மீட்புக்காய்,
மீட்பின் மீட்புக்காய்
தம் உயிர்களை
மீட்கமுடியாமல் போன
மனிதர்களோடு
அவனும்....

கூனிக் குறுகி

மனம்

தனக்குள் தன்னையே

மறைத்துக் கொள்ள முயற்சித்து

தோற்றுப் போனது.

விரல் முறியளவுகூட இல்லாத

சன்னத் துண்டின்

மிரட்சியில்

சமுத்திரங்களையும்,

மலைகளையும்,

கண்டங்களையும் கடந்து

இயந்திர பூமிக்குள்

எம்மையுமோர் இயந்திரமாய்

இணைத்துக் கொண்டோம்

வாழ்வில் அர்த்தம்,

வாழ்வதில் அர்த்தம்

மண்ணொடு

தன் இருப்பையும் இணைத்துக் கொண்டு

உயிரை நேசிப்பதற்காக

உயிரை வெறுத்த அந்த

மானுடன் முன்னால்,

அவனது வார்த்தைகளின் முன்னால்

வாழ்க்கையையும்,

வாழ்வின் வாழ்க்கையையும்

போட்டுவிட்டு

ஓடிவந்த மனம்

கூனிக் குறுகி

தனக்குள் தன்னையே

மறைத்துக்கொண்டு

தோற்றுவிடுகிறது

மனம்

-எஸ்.ஜெயக்கொடி-

செய்த

பாரந்த வான் வெளியில், திரண்ட முகில்களை உஊடுருவி, தன்னிரு சிறகுகளையும் விரித்து, எதையோ தேடுவதுபோல் சுற்றிச் சுற்றி வட்டமடித்துப் பறக்கும் பறவையைப் போல் ஆசை வெளித் திடலில், கனவுத் திரைகளை உஊறுத்து, விவத்தி, தலயணைப் பஞ்சுக் கூட்டத்தைப் பிய்த்துக் காற்றில் வீசியதுபோல் அவற்றை வீசியெறிந்து எதையோ தேடுகிறது மனம்.

எதிரில் தெரியும் எதுவுமே பிடிக்கவில்லையாம். எல்லாவற்றின் மீதும் தீரா வெறுப்பும், சலிப்புற்ற கோபமும். பின் எதைத்தான் தேடுகிறதோ? இது ஒரு குரங்கென்பது உண்மையா? தானும் படாத பாடு பட்டு, என்னையும் பாடாய்ப் படுத்துகிறதே?!

“ஏ மனமே! நில். அதோ பார், அங்கே தெரியும் தென்னஞ்சோலைக்குள்ளிருக்கும் சிறு குடிசையுள்ளிருந்து மண்குடத்தில் தாளம் தட்டும் ஒலியும், தென்மோடிச் சிந்தும் ஓடிவந்து என்னை வருடுகிறது. நில். நானதை சற்று ரசித்து விட்டு வருகிறேன்”

“சீ போ. நீயும் உன் ரசனையும்...” மனம் வட்டமடித்து அலைவதிலேயே அக்கறையாயிருந்தது. முரட்டுக் குதிரையைப் போல் அடம் பிடிக்கும் இந்த மனத்தைக் கட்டியாள்வதில் எனக்கென்றால் சங்கடத்தின் மேல் சங்கடமாய் இருந்தது.

அழகிய கடற்கரை. பாரந்த மணல்மேனியால் தன்னை மூடியிருக்கும் அழகிய கடற்கரை. இடமும் வலமுமாய் இரு முனங்குகளைக் கொண்ட அரை நிலவு வடிவமான அழகிய குடாக்கரை. இரு முனங்குகளிலும் காவலரண்களைப் போல் உயர்ந்து நின்று ஆவேசங்கொண்டு குடாக் கடற்கரையைத் தேடி படையெடுத்து வரும் அலைக் கூட்டத்தைத் தடுத்து நிற்கும் பாறைப் பரவைகள். இயற்கையின் வதனம் என்னிரு கண்களையும் மொய்த்தன.

“நில்! மனமே நில்! இவற்றைப் பார். எத்தனை அழகு... எவ்வளவு அருமையாக இருக்கிறது... இவற்றைப் பார். சற்று நில். நீயும் சேர்ந்து என்னோடு இவற்றை ரசித்துப்பார்”

“போபோ... நீயும் உன் கோணங்கி ரசனையும்...” தன் தேடலில் குறியாயிருக்கும் மனம் வெறுப்போடு எனக்குப் பதிலிறுத்துவிட்டு வானத்தைச் சுற்றுவதில் குறியாகியது.

வேலிகளற்ற வெளி. பரந்த வெளி. பசுமையால் தன்னை அவங்கரித்து வேலிகளில்லா, சிற்றுயர வரப்புகளை மட்டும் கொண்ட பரந்த பசிய வயல் வெளி. அந்த வரப்புக்களையும் மூடி வளர்ந்து நின்று காற்றில் மணியசைக்கும் கதிர்க் கூட்டம்.

சற்றுத் தள்ளி புதிதாய் விதைக்கப்பட்டு, உயரம் ஒரு முடித்துள் மட்டும் வளர்ந்த இளைய கதிர்க் கூட்டம். தங்கள் மீது வந்து தடவும் இளங்காற்றுக்கு தம் உடல்களை மெல்ல நெளிந்து நெளிந்து அசைப்பதைப் பார்க்கும் போது பச்சைக் கடல் அவைகளோ என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

“நில்லாயோ மனமே சிறிது. இங்கே பார். இந்த எழிவைப் பற்றி என்ன தோன்றுகிறது உனக்கு? ஆகா...! எவ்வளவு அற்புதம்... சிறிதேனும் நின்று ரசித்து விட்டுப் போகாயோ...?”

“ஏய்! என்னைப் புரியாத மனிதா! இவைகளோடு நீயே நின்றுகொள். என்னை விட்டுவிடு” முகில்களைப் புரட்டுவதில் மனம்.

இயந்திர வண்டிகளின் புகை எச்சில்கள் படியாத தூய்மையான வெண்புளுதி ஒழுங்கை. தலைகளில் பனை ஓலைகளை அழகாக அடுகி வேய்ந்திருக்கும் சின்னச் சின்ன மண் வீடுகளைத் தமக்குள் அடக்கி வைத்திருக்கும் நேர் கோடுகளைப் போன்ற கிழுவை வேலிகள் ஒழுங்கையின் இரு புறங்களிலும். ஒரு கிழுவை மரக்கிளையில் நான்கு குருவிகள். தாய் தந்தையருடன் இரண்டு குஞ்சுக் குருவிகள். தாய்க் குருவி தன் வாய்க்குள்ளிருக்கும் இரையை குஞ்சுக் குருவிகள் இரண்டிற்கும் சரி சமனாய் பங்கிட்டு ஊட்டி விடுகிறது. பூரிக்க வக்கும் சிற்றுயிர்களின் பாசப் பிணைப்பை என்னவென்பேன்...

“மனமே! வானத்தை விட்டு இறங்கி வா. வந்திதைப் பார். மனிதனிடம் செத்துக் கொண்டிருக்கும் பாசத்தை இங்கே பார்”

“ஏய் மனிதா! முட்டாள் மனிதா! ஏன் என்னைத் தொந்தரவு செய்கிறாய்? என் பாதையில் என்னை விட்டுவிடு. குருவி, கோட்டான், குளம், குட்டை என்று எதையாவது புலம்பி என்னையும் முட்டாளாக்காதே” மனம் என்னைத் திட்டி விட்டு மீண்டும் தன் தேடலில் வயிக்கிறது.

இரத்தம் போல் சிவந்து கிடக்கும் செம்மண் நிலம். அதன் மேல் கொஞ்சம்கூடப் பொருத்தமற்று கழுத்துக்களை நீட்டி தொக்கித் தொக்கி நிற்கும் பாறாங்கற் கூட்டம். வயிறுகள் ஒட்டி உடல்கள் காய்ந்த, ஆனால் உழைப்பின் முறுக்கு கைகளில் தெறிக்கும் மனிதக் கூட்டத்தின் கரங்களில் ஓங்கிய சம்மட்டிகள். வாழ்வோடு போராடும்

இந்த மனிதக் கூட்டத்தின் வியர்வை நெடில்தான் அந்த சுற்றாடல் முழுவதுமாய் வியாபித்திருந்தது.

“பார் மனமே பார். வானத்திலிருந்து வையகமெழுந்த பரிசுத்த ஆவிபோல் வானத்தையே ஓயாமல் வட்டமடித்துச் சுற்றித் திரியும் நீ சற்று பூமிக்கு இறங்கி வந்து மனிதர்களைப் பார். மனிதர் படும் அவதிகளைப் பார். வாழ்வோடு போராடும் மனுவைப் பார்”

“ஏய் பைத்தியமே! மனிதப் பைத்தியமே! மண்ணில் உயிரீர் வாழத் தகுதியற்றவனே! எனக்கும் உனக்குமுள்ள உறவைத் துண்டித்துவிடு தயவு செய்து. உன்னோடு ஒன்றி வாழ என்னால் முடியாது. நான் உயரத்தில் திரியப் பிரியம் கொண்டேன். நீ இன்னமும் பள்ளத் தாக்கிலேயே கிடக்க ஆசைப் படுகிறாய். உன்னோடு இணைந்திருக்க இனியும் எனக்குப் பொறுமையில்லை. என்னை விட்டுவிடு” மனம் என்னை விட்டு தூரப் பறந்து போனது. கன்னங்கரிய முகிந்திரள் ஒன்றினுள் தன்னை மறைத்துக் கொண்டது மனம்.

நான் இப்போது மனிதர்களுடன். பாறைகள் நொறுக்கி பசிக்குத் தீனி தேடும் மனிதர்களுடன். வியர்வைகள் காயாத மனிதர்களுடன்.

(பிந்திய தகவல்களின்படி: என்னை விட்டுப் பிரிந்து போன மனம் மலையொன்றில் மோதி சிதறிவிட்டதாக அறிய முடிகிறது.) ✕

ரீயைகர்

எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும்
அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு.